

KUNSTEN PÅ HORSENS GYMNASIUM & HF

FORORD

Horsens Gymnasium & HF blev en juridisk enhed 1.1.2020. Den fysiske skole er centreret omkring den gamle hovedbygning fra 1940 tegnet af Viggo Norn. Bygningen fremstår med de gule teglsten i et stramt og symmetrisk formsprog. I 2014 og 2021 har først AART architects og senere C.F. Møller Architects bygget videre på det rene formsprog med symmetriske gule teglstensbygninger, som ligger vinkelret på Norns bygning og danner en allé op mod hovedbygning. Når man går op af alléen møder man først Kasper Bonnén's værk "Vejen gennem foranderlige landskaber og byer", som er fordelt mellem Science til venstre og Samfundsbygningen til højre og således er med til at skabe sammenhæng i bygningsmassen. For enden af alléen centralt i gården mellem de tre bygningselementer står bronzeskulpturen Platon og Sokrates skabt af Jørgen Gudmundsen-Holmgren. Platon og Sokrates har siden 1947 mindet os om, at vi er en skole med fokus på elevernes læring og almindelig dannelse i et dialogisk samspil mellem lærer og elev.

25. oktober 2021 på en klar og solrig efterårsdag indviede vi sammen med eleverne vores nye skole. Det var højtideligt at stå i den nye og smukke samlingssal og byde velkommen til 1400 elever og medarbejdere. Vores store værker af f.eks. Kaspar Bonnén, Eske Kath, Asmund Havsteen-Mikkelsen, Michael Kvium, Kehnet Nielsen og Cathrine Raben Davidsen understreger fint arkitekturen og vores fællesskab. Jeg er sikker på, at vores store kunstsamling og den smukke op-
hængning bidrager til elevernes almindelig dannelse og deres opfattelse af mangfoldighed og diversitet. For er det ikke det, som kunsten skal og kan: Kunsten spejler vores egen verden og peger samtidig på det, som er forskelligt fra os. Jeg vil i denne forbindelse gerne sige mange tak til tidligere billedkunstlærer Thomas Ohrt for at samle, kuratere og præsentere Horsens Gymnasium & HF's mange værker i dette katalog.

God læselyst.

KUNSTEN PÅ HORSENS GYMNASIUM & HF

Nu er to kunstsamlinger blevet til én, og det har ikke blot øget kvaliteten, men naturligvis også mængden af kunst, man kan se på ét sted. I den forbindelse har vi forsøgt at lave en ny kuratering af kunsten, så de to samlinger kommer til at spille sammen og blive til én, men så der også bliver luft til dem begge.

En kunstsamling bliver ikke blot stampet op af ingenting. Hvis man som institution vil købe kvalitetskunst, kræver det, at man får købt inden priserne stiger på de enkelte kunstnere; især med et gymnasiums budget. Hvis man i dag vil have kunst fra den mere etablerede kunstverden eller kunst i større formater end grafik, må man ty til andre steder. Begge gymnasier har de sidste 30 år modtaget rigtig mange værker fra de store fonde, især Statens Kunstfond og Ny Carlsbergfondet, som har bragt vores samlede kunstsamling op på et meget højt niveau, hvor vi både har værker af unge, fremadstormende kunstnere og væsentlige værker af mange af dansk kunsts mest etablerede stjerner. Derudover er der blevet købt, foræret og doneret af kunstnere og lokale fonde som Hede Nielsen og Tove og Carsten Løvbjergs Almene Fond.

I det hele taget kan man takke Ny Carlsbergfondet, der i over 100 år har støttet kunsten og kunstvidenskaben i Danmark og Statens Kunstfond, der siden 1956 har støttet alle sider af dansk kulturliv, for at vi har mulighed for at vise så meget kunst på gymnasiet. Kulturminister Julius Bomholdt udtalte i forbindelse med etableringen af kunstfonden: *"Der er ingen tvivl om, at det vil være af uvurderlig betydning for den opvoksende slægt at kunne færdes i skoler og læreanstalter, hvor maleres og billedhuggeres arbejder kan virke inspirerende og stimulerende på de unges livsforståelse"*. Det kan man kun være enig.

Øvelsen har derfor været at få plads til det meget stort antal kunstværker fra Horsens Gymnasium på Højen, hvoraf mange er meget

¹ Se iøvrigt særlig folder om Kaspar Bonnén's værk.

² Tidligere rektor Lars Bjerneboe har i 1990 udarbejdet en glimrende gennemgang af disse værker i hæftet "Portrætter fra Horsens Statsskole."

store værker, i den eksisterende bygningsmasse og i nybyggeriet på det nye Horsens Gymnasium & HF og samtidig få dem integreret i den allerede eksisterende samling på Studentervænget. Det er ikke en nem øvelse, men vi håber, at det alligevel er lykkedes til alles tilfredshed. Især har det været vanskeligt, at få placeret Kaspar Bonnén's 18 meter lange og over 60 kvm store hovedværk, som var skabt steds-specifikt til Højen, et nyt sted på Horsens Gymnasium & HF.¹ Blot at finde en væg, der var stor nok. Hvilket heller ikke var muligt, hvorfor vi har været nødt til at dele værket i to dele. Desværre har arkitekturen ikke været forberedt på dette enorme værk.

Vi har ikke fjernet nyere kunstværker, men i stedet for flyttet lidt rundt på nogle af værkerne på Studentervænget, for at skabe plads til nogle af hovedværkerne fra Højen. Og heldigvis kan mange af de andre store værker være i det nyeste byggeri. Endelig er der blevet sorteret i de mange, gamle portrætter, som har været en del af det gamle statsgymnasium igennem mange år.² Mange er blevet sat på depot, fordi de er så beskadigede, at det ikke tjener dem at være tilgængelige, før de måske bliver restaurerede. Halvdelen af portrætterne indgår dog stadigvæk fysisk i Horsens Gymnasium & HF's kunstsamling og er med til at bibeholde rødderne til den gamle institution.

Vi synes, at det er vigtigt, at en så stor uddannelsesinstitution, som Horsens Gymnasium & HF har mulighed for at vise så megen kunst af så høj kvalitet som muligt. Det er vigtigt at eleverne, personale og besøgende møder forskellige former for billedkunstneriske udtryksformer på deres vandringer rundt på gymnasiet og det må gerne være kunst med kant, kunst der provokerer og kunst der giver stof til eftertanke. Og det behøver ikke at være pænt. Men kunst bliver ofte mere forståelig, hvis den bliver formidlet. Derfor skal denne lille bog give en kort introduktion til nogle af de kunstnere og kunstværker, som gymnasiet er i besiddelse af. Vi kan naturligvis ikke gennemgå alle værker eller kunstnere, men det har været hensigten, at se på nogle af de mest vægtige eller mest interessante kunstnere og kunstværker, samtidig med at vi også får formidlet vigtige perioder af de sidste 40 års kunsthistorie i Danmark. Og nogle kunstværker kalder i høj grad på formidling, hvis man ikke bare skal gå forbi dem og afvise dem.

Bogen indeholder også en registrant over alle kunstværker på Horsens Gymnasium & HF- donerede, deponerede eller købte.

SUSANNE MERTZ

VÆRKER:

Trikotage. St. Strandstræde, I og II, 1975

Deponeret af Statens Kunstfond

³ Hun var kærester med den legendariske trommeslager, Bjørn Uglebjerg (1948-94), der spillede med Gasolin og en lang række fremtrædende danske musikere og orkestre.

var inviteret til at deltage i en kvindeudstilling på Charlottenborg. Det faldt helt naturligt at tage fotos af en pornoforretning, der for øvrigt lå lige om hjørnet i forhold til Charlottenborg. Hun fortæller selv, at hun *"forstørrede billederne om natten i mit atelier og kopierede dem på fotostat papir, de blev bagefter håndkoloreret af mig og min kæreste Bjørn Uglebjerg."* De store fotos blev en kommentar til den pornoindustri, der var vokset voldsomt efter frigivelsen af pornografien i 1965.

De to fotos blev igen udstillet i 2015 på en udstilling med Susanne Mertz' fotos af København, fotograferet igennem et halvt århundrede, hvorfra de to blev købt af Statens Kunstfond, 40 år efter at de blev taget og udstillet første gang.

Susanne Mertz (f. 1946) er uddannet hos den navnkundige portrætfotograf Rigmor Mydtskov i 1967 og har i snart 50 år fotograferet bybilleder fra København, taget koncertbilleder og fotos af rockmusikere³, og udført mange andre fornemme portrætfotos.

De to store fotos fra Store Strandstræde, tæt på Nyhavn, udsprang af en mangeårig interesse for at bevare de gamle butikker i København for eftertiden ved at fotografere dem, inden de blev revet ned eller forsvandt. De to store fotos stammer helt tilbage til 1975, hvor Susanne Mertz

LENE ADLER PETERSEN

VÆRK:

Mordkin, 1983

Den næsten jævnaldrende, Lene Adler Petersen (f. 1944) er nok mest kendt for de berømte politiske aktioner, "Den kvindelige Kristus", fra 1969, hvor hun vandrede nøgen gennem Børsen med et kors, og "Hesteofringen", fra 1970. Begge udført sammen med ægtefællen, Bjørn Nørgaard. Derudover arbejdede hun blandt andet også i gruppen Arme & Ben, som stod bag flere store udsmykningsopgaver, bla. Horsens Rådhus og Tørring Gymnasium.

Men hun har også i sit eget navn været en meget produktiv kunstner inden for stort sagt alle medier. På Højen har vi i begyndelsen af 80'erne erhvervet en af hendes "TV-tegninger", hvor hun har siddet foran sit fjernsyn og tegnet løs. Sandsynligvis inspireret af det nye billedsprog, som "de unge vilde" bragede frem med. Men mest markant er hendes imponerende, store farvetræsnit "Mordkin", fra 1983. Værket er et meget stort farvetræsnit i 4 dele, der kun findes i 10 eksemplarer. Mordkin var en russisk balletdanser, Mikhail Mordkin (1880-1944), der dansede på den berømte russiske ballet, Bolshoi og senere blev direktør her, indtil han flygtede fra Rusland efter Oktoberrevolutionen i 1917 og endelig i 1924 endte i USA. I 1926 dannede han Mordkin-balletten, der blandt brillerede med balletten, Svanesøen. Hans ensemble blev forløberen for The American Ballet Theatre. Umiddelbart er der ikke megen ballet i træsnittet, men man får måske et indtryk af den modgang, som Mordkin fik i sit hjemland inden han flygtede, idet han her sandsynligvis fremstilles som den lidende Kristus med en slags krone, slidende og slæbende sig afsted med et enormt stort trækors på skulderen.

Trykket er usædvanligt stort og er derfor også trykt i fire separate sektioner, som så er sat sammen til et stort billede efterfølgende. En krævende arbejdsproces, som måske også forklarer, hvorfor trykket kun findes i 10 eksemplarer. Og heldigt for os, at vi har et af disse eksemplarer.

SEPPO MATTINEN

VÆRK:

Taranto, 2006

Deponeret af Ny Carlsbergfondet

Seppo Mattinen (f. 1930) er finsk-dansk maler og grafiker. Uddannet både i Finland, Sverige og på Kunstakademiet i København. Han blev færdiguddannet i 1960 og udstillingsdebuterede allerede i 1955 på Kunstnernes Efterårsudstilling. Selvom Mattinen har boet i Rom i Italien siden 1985 har han jævnligt udstillet i Danmark igennem alle årene, både i kunstsammenslutninger og soloudstillinger. Mange kender hans ofte meget humoristiske grafik og malerier, især københavnere kender hans store vægmaleri "Cykelpigen" på Nørrebrogade ved Søerne. Hans billeder er ofte tilstræbt naivistiske og trækker måske især på den danske og italienske folkekultur. Et af hans store forbilleder er Marc Chagall, hvis malerier ofte spænder mellem det fabulerende, det overnaturlige og det levede hverdagsliv, forholdet mellem menneskene og især forholdet mellem mand og kvinde. En anden kunstner, der har sat sit aftryk på Mattinen, er den italienske maler Giorgio de Chirico, der opfandt det metafysiske maleri, der var med til at inspirere surrealismen. Især Mattinens rumopfattelse har taget sin inspiration herfra, idet Chiricos rum ofte er vanskelige at gennemskue og ikke altid tager udgangspunkt i de gængse regler for perspektiv og dybde. Mattinen siger selv: *"Jeg har jo gået på Kunstakademiet, og der lærer man jo at tegne rigtigt. Det begyndte at irritere mig, at man skulle have det der centralperspektiv. Så tænkte jeg på, når jeg står ved enden af et gadehjørne, og kigger ned ad begge sider, så kan jeg se flere perspektiver på én gang."* *"Så gør jeg sådan her"*, Seppo sætter håndfladerne mod hinanden og samler dem mellem øjnene, og åbner dem så op ud til siderne. *"Sådan forsvinder centralperspektivet. Der bliver et perspektiv der, og et andet der. Jeg ser to forskellige perspektiver samtidig. Derfor laver jeg mange perspektiver i mine billeder samtidig."*

Mattinen fortæller historier i sine billeder og menneskelige relationer spiller ofte en stor rolle i hans malerier og grafiske værker. Men han har også malet en række arkitekturmalerier, der tager udgangspunkt

i italienske bylandskaber, ofte mennesketomme, som i et maleri af den amerikanske maler Edward Hopper. Vores maleri er et af Mattinens absolutte hovedværker. Det er malet i Taranto i 2006. Taranto er Italiens, og en af verdens ældste byer.

Mattinen arbejder i maleriet med oliefarve, men i stedet for at arbejde med tykke lag (som f.eks. Kehnet Nielsens pastose malerier) arbejder Mattinen med farverne i helt tynde lag, som om det var transparent akvarelteknik. Mattinen benytter sig af en oldgammel maleteknik med ægtempera (blanding af æg og pigmentfarver). Det giver den næsten gennemsigtelige farvefornemmelse. Afslutningsvis laserer (overtrækker) Mattinen maleriet med en blanding af linolie, mastiks (harpiks) og fransk terpentin, tilsat oliefarve, der understreger det håndværksmæssige ved Mattinens malerier. Meget "old school".

POUL ANKER BECH

VÆRK:

Tavlebillede. I staver, 1981

Deponeret af Ny Carlsbergfondet

Om noget kunstværk skulle netop Poul Anker Bechs (1942-2009) fine maleri "Tavlebillede. I staver" fra 1981 befinde sig på et gymnasium. Inden Bech fik sit helt store gennembrud – så stort at hans ferniseringer blev tilløbsstykker, hvor kunstelskere eller pengefolk styrtede ind for at få hans værker ned af væggene, også inden udstillingernes officielle åbninger – var han, efter en universitetsuddannelse i historie og kunsthistorie i Århus, gymnasielærer, især billedkunstlærer.

Efterhånden som han fik større og større succes, kunne han forlade denne glørværdige karriere og hellige sig maleriet. Udgangspunktet blev Nordjylland, som kom til at udgøre hovedstolen af hans motivverden. Man kender måske hans mange vandkantsbilleder, billeder af bunkere eller de karakteristiske røde transformatorstationer, som nu næsten er forsvundet. Eller malerier med mystiske perspektiver, tiltede, eller med underlige vinklinger, der ofte var påvirket af hans kærlighed til at flyve. Og underlige nedsmeltede menneskeskikkelser. Poul Anker Bechs maleri er generelt fuldstændig upåvirket af de forskellige trends, der var dominerende i 80'erne, f.eks. det ny-ekspressionistiske maleri, og han forblev helt sin egen i en blanding af realisme og surrealisme.

I gymnasiets maleri ser vi blandingen af den tidlige Poul Anker Bech, hvor vi både har hans interesse for det surrealistiske og psykiske og for det nyrealistiske, hvor den sidste kunstretning var en udløber af popkunsten fra 1960'erne, hvor man bestræbte sig på at arbejde fotorealistisk. Den stakkels gymnasielærer, der er faldet i staver foran tavlen siddende ved det yderst karakteristiske kateder, er skildret som en mand i opløsning, en abstraktion, mens katederet, tavlen med det indfaldne lys, tavlesvampen og blyanten, er gengivet helt realistisk. Og humoren fornægter sig heller ikke i maleriet, idet Bech har anbragt et gardintræk øverst i billedkanten, hvor man eventuelt kan trække et gardin ned, hvis nu det hele bliver for meget. Den fornemmelse kan man godt genkende. At sidde og falde i staver, mens eleverne snakker rundt omkring én, og ens bevidsthed tager på en rundtur, mens kroppen langsomt bliver opløst.

KNUD ODDE OG "DE UNGE VILDE"

VÆRKER:

6 litografiske værker fra 1996 og 1998

I en delvist selvbiografisk beskrivelse i bogen "Rockens Billeder" fortæller Knud Odde (f. 1955) hvordan han brat blev revet op fra sin søvnige hjemegn på Stevns for at drage mod hovedstaden, første gang han for alvor blev konfronteret med rockmusik. Han følte det som en åbenbaring og en flugtvej: *"Rocken sendte nogle signaler om et helt andet liv end det, der var omkring én. Jeg ville ud over nogle grænser. De hjemlige rum var for snævre. Og pludselig hører man så Rolling Stones. Det var vildt og intenst, og tager man suset alvorligt, så udfordrer det en. Tingene var ikke mere, som de plejede at være."*⁴

⁴ Rockens Billeder, Gyldendal 1990, red. af Thomas Ohrt.

Knud Odde kom til København på et tidspunkt, hvor punkscenen så småt var ved at etablere sig, blandt andet påvirket af musik og kunstsenerne i England, Tyskland og USA. Ud over at få sig en uddannelse som forskningsbibliotekar, kastede Odde sig, uden nogen musikalsk ballast overhovedet, over musikken. I 1977 debuterede han sammen med gruppen Sods – Danmarks første egentlige punkband – på Rødovre Statsgymnasium. I løbet af et par år ændrede bandet navn til "Sort Sol", og musikalsk gik de fra 2 minutters vilde og aggressive udladninger til en mørkere og mere psykedelisk stemning – fra primitiv punk til sofistikeret artrock. Odde fik her rollen som et musikalsk omdrejningspunkt, som bassist og sangskriver.

Samtidig med punkmusikken så vi en række andre kulturelle manifestationer brede sig som ringe i vandet ud over det etablerede kunstliv. En række kunstnere fra Kunstakademiet, deriblandt Kehnet Nielsen, Nina Steen-Knudsen og Claus Carstensen, debuterede med malerier fyldt af farver og figurer, stærkt inspireret af det nye, vilde maleri, der bredte sig ud over Europa og USA. Punkmaleriet eller "de unge vilde" manifesterede sig i begyndelsen af 1980'erne med en række udstillinger (se også under Kehnet Nielsen og Erik A.

Frandsen) som "Kniven på hovedet" og "Den døddrukne rorgænger møder rådvildheden under Nordstjernen". Som selvlært – både som maler og som bassist – var Knud Odde ikke en del af punkmaleriets kunstpolitiske og akademiske oprør. Han kom med i og blev en del af 80'er-gennembruddet, men han holdt sig ofte i baggrunden. Som på scenen med Sort Sol – tilbagetrukket med sin bas, bag en forstærker, iklædt hat og solbriller.

Alligevel så man ham i 80'erne i en række generationsmanifestationer, hvor sammenkoblingen mellem forskellige kulturelle udtryksformer var tydelig, og hvor Knud Odde optrådte både som maler, grafiker og musiker. F.eks. i forbindelse med tryksagerne "NÅ80" og "Platform. Tekster og billeder fra 80'erne", sammen med teatergrupperne Billedstofteateret og Hotel Proforma og i projektet "Malerne musicerer, musikerne maler og digterne holder kæft." Ofte blev hans billeder, typisk for tiden, til i dialog med andre kunstnere, hvor man samarbejdede eller malede på hinandens billeder.

Generationsfølelsen fra begyndelsen af 80'erne udviklede sig i løbet af 80'erne til et udskilningsløb. De tidligere "Unge vilde" forsøgte nu at finde frem til mere individuelle svar på deres kunstneriske søgen. For mange af disse unge kunstnere endte deres søgen, som vi ser det hos Kehnet Nielsen, i en mere abstrakt, malerisk og netop søgende kunst. Men Knud Odde fastholdt, som en af de eneste, det fortællende og det figurative i sine billeder, ofte med portrætter fra de

nærmeste omgivelser eller af amerikanske og engelske rockguder, som f.eks. den amerikanske punkdronning Lydia Lunch, som Knud Odde iøvrigt udgav et fornemt bogværk sammen med, eller Patti Smith og Ian Curtis fra Joy Division.

Det store gennembrud fik Knud Odde i begyndelsen af 90'erne med en hel serie portrætter af den tyske 20'er-filminstruktør Erich von Stroheim. Stroheim var den helt store selviscenesætter, og det var netop dette karaktertræk, der fascinerede Knud Odde: "*... spillet mellem melodrama, hollywoodsk trash og art decopræget stilflimmer.*" Træk der også kunne genfindes hos Sort Sol.

Det er karakteristisk for Knud Oddes arbejdsproces – dengang og i dag – at han bearbejder andre billeder, myter og fænomener, og han giver dem en ny æstetik ved at forenkle, stilisere og rense dem for alt overflødigt og stramme dem op ved hjælp af plakatagtige, klare farver, ofte spændt ud af slagordsagtige sentenser eller ord.

KEHNET NIELSEN

VÆRKER:

Apollon am Meer, II, 1991

Apollon am Meer, IV, 1991

Emmigration. Black/Rosee, 2000

Emmigration. White/Gray, 2000

Deponeret af Ny Carlsbergfondet i 1994 og 2001

Selvportræt/nat, 2007

Uden titel, 1992

Uden titel, 1992

Deponeret af Statens Kunstfond

Her på Horsens Gymnasium & HF har vi en omfattende og betydningsfuld samling af Kehnet Nielsens malerier, gouache og grafik. Efter sammenlægningen af byens to gymnasier er det blevet muligt at præsentere 6 af disse meget store malerier i ét og samme lokale. I den gamle aula ved hovedindgangen hænger "Apollon am Meer", II og IV, begge fra 1991. (De to andre malerier i serien hænger på Kunstmuseum Sønderjylland i Tønder). Derefter "Emigration. Black/Rose" og "Emigration. White/Gray," begge fra 2000 og endelig to værker fra 1992, "Uden titel", der oprindeligt var en udsmykning, der hang i Forbrugerstyrelsen, men som nu hænger helt naturligt her, sammen med de 4 andre. Endelig er der "Selvportræt. Nat," fra 2007, der nu hænger i gymnasiets nye store fællesområde. Flere af disse malerier har været udlånt til udstillinger rundt om i landet på danske kunstmuseer, især Kehnet Nielsens selvportræt har været et populært udlån.

Kehnet Nielsen (f. 1947) er en af Danmarks mest betydningsfulde malere. Han blev færdiguddannet på Det Kongelige Danske Kunstakademi i 1982 og samme år debuterede han på den berømte udstilling "Kniven på hovedet", i øvrigt sammen med flere af de andre kunstnere, som gymnasiets kunstsamling består af. De tidligste malerier var, som resten af hans malergeneration, præget af postmodernismens og punkens heftige kasten omkring sig med tegn og underlige gerninger, stærke farver, simple figurer og klare budskaber. Se f.eks. Erik A. Frandsens grafikserie "Meine Mama war aus Yokohama" fra 1983 – blot uden farver, som hænger i aulaen på 2. sal. Mange af disse tidlige "punkmalerier" kan ses på f.eks. Aros Kunstmuseum, Horsens Kunstmuseum og Statens Museum for Kunst, hvor vi især finder et af Kehnet Nielsens hovedværker "Kniven på hovedet", 1982 – som gav navn til udstillingen – og som har fået helt emblematiske

betydning for en hel generation. Interessant var det at mange af disse kunstnere, der fik deres gennembrud omkring 1982, ret hurtigt forlod dette postmoderne udgangspunkt og begyndte at arbejde i nye retninger. Kehnet Nielsen kom i de næste mange år til at arbejde sig dybere og dybere ind i et helt abstrakt billedunivers.

Typisk for de mange, meget store malerier af Kehnet Nielsen, som vi har her på gymnasiet er, at man tydeligt kan fornemme malerens fordybelse i en række maleriske problemstillinger, hvor selve blandingen af farverne er meget tidskrævende, stofligheden bliver helt udtalt – farverne bliver lagt på i mange lag (pastost) – og hvor det figurative langsomt glider bort i tomme, perspektivløse rum for til sidst helt at forsvinde. Ofte eksisterer det rumlige kun i kraft af de mange lag farve.

Kehnet Nielsen arbejder ofte i serier, en malemåde, der passer godt til ham, idet det giver ham mulighed for at ændre meget lidt fra billede til billede – *"det er svært både at have rum, kontraster, lys og mørke"* – i hvert eneste billede. I seriemaleriet kan disse "effekter" bredes ud på flere serielle flader som kapitler i en bog. Og det betyder ikke noget for Kehnet Nielsen, som det ses i "Apollon am Meer"-serien eller "Immigrations"-serien, at billederne ikke kommer til at hænge på samme sted: *"I mange tilfælde ønsker jeg ikke at vide, hvad det egentligt handler om."* Man kan altså godt splitte serierne op. Hvis man f.eks. ser på vores 2 malerier, der er en del af serien "Apollon am Meer I-IV", er de meget forskellige, samtidig med at de også har klare fællestræk. De giver mindelser om den franske impressionist Claude Monets malerier af domkirken i Rouen, set og malet på alle tider af døgnet og i al slags vejrlig. Der associeres til naturen, til havet, "-am Meer -", himlen, landskaber, skumring og solopgang, lys og mørke, nat og dag. Billederne indfanger døgnets timer og stemninger: *"Tåge. Lyset, der er ved at bryde gennem tågen. Eller lysende lyse partier, der pludselig lyser mørket op. Dag til nat og nat til morgen. Silhuetter dannes, toner frem."* Og vi har også referencen til guden Apollon, der var leder af muserne og dermed guden for kunst og litteratur. Lysets og sangens gud. Samtidig er sammenligningen mellem det store røde maleri af Kehnet Nielsen og Monets gennembrudsbillede fra 1872 "L'Éclaircie du Soleil" svær at komme uden om. En tidligere pedel mente bestemt, at det andet store, grålige maleri, mindede ham om en måneskinsaften ved Bygholm sø, med spejlinger fra træer i vandoverfladen. Helt sikkert et kvalificeret bud.

⁵ Serien blev vist på Biennalen i Sao Paolo, i Brasilien i 2003 og sidenhen på Brandts i Odense.

I 2003 fik gymnasiet igen to meget store malerier af Kehnet Nielsen. Denne gang stammede de 2 malerier fra en meget omfattende serie på 9 malerier på hver 310x290 cm. Serien kaldte han for "Saudade" – portugisisk for længsel.⁵ En helt overvældende malerisk præstation. Typisk for malerierne i denne serie er, at de alle viser Kehnet Nielsens evige søgen efter skønheden, og samtidig viser de, hvor vanskeligt det er at nå frem til den.

Han benytter sig af adskillige lærreder til at prøve sig frem mod denne skønhed. Det er en proces i flere etaper. Kehnet Nielsen siger selv om disse billeder, at de er malet ud af mørket. Han har, modsat tidligere, lagt en mørk baggrund og derefter malet lyset frem oven på mørket. I nogle af billederne overtager lyset helt, mens mørket kun bliver tilbage som enkelte glimt. I andre malerier er mørket lige ved at overtage, men nedkæmpes af lyset. Kehnet Nielsens billeder er eksistentielle. Som den store engelske maler, Ian McKeever siger om Kehnet Nielsen: *"For Kehnet Nielsen udgør maleriet afgjort ikke et formmæssigt, men snarere et eksistentielt problem. Helt enkelt: Hvordan maler man et maleri."* Og samtidig går man nok ikke helt galt i byen, hvis man også i disse enorme malerier associerer til naturen i alle sine omskifteligheder.

De tre sidst tilkomne malerier af Kehnet Nielsen, er alle tre fra Statens Kunstfond. Et selvportræt og 2 andre malerier fra begyndelsen af 1990'erne, der hænger fint sammen med de to malerier fra "Apollon om Meer-serien". I Kehnet Nielsens selvportræt "Selvportræt. Nat" fra 2007, ser vi maleren i sit atelier⁶, helt naturalistisk malet, i færd med at udføre et af sine nonfigurative malerier, som vi kender dem fra resten af gymnasiets samling. Som nævnt har maleriet ofte været udlånt til udstillinger og Kehnet Nielsen så nok helst, at det hang på Statens Museum for Kunst. Men nu hænger det heldigvis her.

⁶ Kehnet Nielsen bor og har atelier i den danske billedhugger Siegfried Wagners, f. 1874, tidligere hus og atelier, hvor han er i stand til at arbejde med flere kæmpestore lærreder ad gangen. De store vinduer går igen i flere af hans malerier, også vores selvportræt.

De to sidste malerier var oprindeligt udført som en væg udsmykning til Forbrugerstyrelsen, men efter en renovering blev de tilovers og endte heldigvis og meget overraskende i vores kunstsamling. Som Apollon-malerierne er disse to også malet begyndende med en lys baggrundsfarve – blandt andet en turkis – hvorpå de mørkere farver bliver trukket hen over malerierne med en spatel, således at de lyse farver dukker op ad mørket rundt omkring. Selvom de to malerier virker forskellige – også i format – ser man alligevel at den turkise

farve ligger som et underliggende lag, som stikker frem, mere tydeligt i det mindre maleri end i det større. Men den turkise farve binder dem sammen. Som i "Apollon am Meer" bliver disse to malerier også udspændt af en lang række lysende prikker, der virker som en slags gridnet, der samler malerierne og som samtidig også åbner op til de bagvedliggende strukturer. De er med til at skabe rumlighed i malerierne. Og igen ser man associationerne til naturen.

I forbindelsen med sammenlægningen af de to gymnasier i Horsens har vi, som nævnt indledningsvis, endelig haft mulighed for at lave en ophængning, hvor de seks af vores syv Kehnet Nielsen-malerier nu kommer til at hænge i samme rum, to og to ved siden af hinanden. Vi har forhåbentligt skabt et rum, der kan give minder om den amerikanske maler, Mark Rothkos berømte kapel i Texas, hvor rummet bliver gjort til et rum for kontemplation og eftertanke i en stresset hverdag.

ERIK A. FRANDSEN

VÆRKER:

Meine Mama war aus Yokohama, 1983 (grafisk serie på 8 stk.)

Bulmeurt i vase af Svend Hammershøj, 2013

Nogle af de allerførste kunstværker, der blev købt ind til gymnasiet på Højen, var Erik A. Frandsens (f. 1957) litografiske serie "Meine Mama war aus Yokohama" fra 1983, og indkøbt samme år. Serien blev erhvervet sammen med flere andre værker af "de unge vilde" og fra "Værkstedet Værst". Serien er nok noget af det første Frandsen fik sat til salg. De 8 litografier sprang ud af "de unge vildes" postmoder-

ne opgør med traditionerne og er helt tidstypiske for deres sammenhobninger og trækken på alverdens symboler, hverdagsgenstande, kunsthistoriske referencer og ekspressive formsprog. "The Age of Plunder", som perioden i 80'erne også blev karakteriseret som. En tid hvor lydsporet var punk-musikken og hvor punkeren med sin sammensatte tøjstil og hanekam var den ultimative postmoderne fremtrædelsesform. Titlen på serien stammer sandsynligvis fra en tysk 1930'er operette "Victoria und ihr Husar" (1931) hvor sangen "Meine Mama war aus Yokohama" optræder. Den fortæller om en ung pige, hvis mor er japaner, mens faderen er fra Paris og det at være vokset op imellem to kulturer.

Værksted Værst, som udover Erik A. Frandsen blandt andet også bestod af Michael Kvium, Lars Nørgård og Chr. Lemmerz, blev et alternativ til de akademiuddannede "unge vilde"⁷ men havde nogenlunde samme agenda. Også her fangede man tidsånden og indgik i en

⁷ Chr. Lemmerz og Kvium var dog begge uddannet på Kunstakademiet.

masse fællesprojekter og samarbejder: man arbejdede med maleri, stærkt inspireret af Die Neuen Wilden i Tyskland, men også foto, film, landart, performances, skulptur med mange utraditionelle materialer og udgav en række tryksager. Værksted Værst var et atelierfælleskab, der allerede i 1984 blev opløst, og de enkelte kunstnere fortsatte hver deres vej, selvom performancegruppen Værst fortsatte med en række spektakulære performances og film.

⁸ Han er en af de ganske få danskere, der har vist et værk på Documenta i Kassel, der sammen med Biennalen i Venedig er de største manifestationer af moderne kunst i verden.

Erik A. Frandsen er i dag regnet for en af Danmarks mest betydningsfulde kunstnere⁸ og han arbejder i mange forskellige kunstneriske udtryksformer udover maleri, f.eks. skulptur, hvor der ofte indgår neon, men også grafik, mosaikker og store metalbilleder, hvor han ridser sit motiv ind i rustfri stålplader. Blandt andet har han udsmykket den store spisesal i Kronprins Frederik og Kronprinsesse Marys palæ på Amalienborg med en hel række udsmykkede metalplader. Vi har også fra Statens Kunstfond modtaget et stort metalværk, hvor kunstneren har ridset en bulmeurt, der er placeret i en vase lavet af den danske keramiker m.m., Svend Hammershøi. Bulmeurt forbindes ofte med hekse, idet heksene ifølge sagn og myter brugte en salve lavet af bulmeurt, som de påsmurte sig, når de skulle flyve til Bloksbjerg. Urten kunne give stærke hallucinationer. Bulmeurt er også dukket op i forbindelse med flere vikinggrave og har givet stof til teorierne om vikingernes bersærkerang.

Værket tilhører nu Horsens Gymnasium & HF. Det er helt i tråd med de mange grafiske værker, som gymnasiet også ejer, og hvor hovedmotivet er forskellige blomsteropstillinger, som især kan ses på lærerværelset. Et motiv, der trækker helt tilbage til den tidlige grafikserie "Meine Mama war aus Yokohama."

MICHAEL KVIUM

VÆRK:

Vækstbillede, 1990

Michael Kvium er født i 1955. Han blev uddannet fra Kunstakademiet i København i 1985. Gymnasiets store Michael Kvium-maleri har ofte skabt stor debat, men lige meget hvordan man vender og drejer det, så må man erkende, at Kvium er i stand til at røre én med sine billeder. Han får os til at stoppe op, reagere, råbe op eller væmmes. Sjovt nok er Kvium ikke interesseret i at provokere os, selv om vi ofte finder hans billeder provokerende.

Kvium har i en sjælden grad været optaget af mennesket og menneskets anatomi, en motivkreds, som han har drevet til det yderste – nogle vil sige til smertegrænsen eller ud over – i en række pornografiske, hyperrealistiske og ofte helt surrealistiske billeder, der skildrer livet i dets mest groteske afskygninger. Kvium beskriver sider af livet, som vi normalt ikke vil vedkende os, og han giver bud på de værst tænkelige fremtidsvisioner uden at give os løsninger og uden at moralisere. Han er iagttageren, der står udenfor, og han vil ikke tages til indtægt for billedernes indhold.

De store ideologier er definitivt brudt sammen, og vi står tilbage med en fragmentarisk og flimrende verden, hvor vi zapper fra den ene deformation af verden til den næste. Livet er ikke enkelt og let – livet er fyldt med den store smerte, som man må lære at forholde sig til, og livet ender uundgåeligt med døden.

På mange af Kviums billeder ser vi ufatteligt deformerede menneskekroppe. Og senere i Kviums produktion ser vi disse kroppe næsten opløste – svage spor af kroppe, afrevne lemmer og indvolde, f.eks. i serien "Vækstbilleder", som gymnasiets billede er et af. Den åndelige og fysiske deformeringsproces, som verden er ved at undergå, lyser ud af billederne: deformerede svulster, afrevne og svagt genkendelige legemsdele, indvolde og menneskelige rester svømmer rundt i et helt tomt rum som resultatet af samfundets uendelige og ukontrollerede vækst. Et liv uden liv. De deformerede kroppe er resultatet af videnskabens sejr over mennesket og naturen.

Kviums malerier har nogle oplagte maleriske kvaliteter, og lige meget om man synes om hans billedverden eller ej, må man indrømme, at han er suveræn dygtig som maleren, der mestrer alle maleriets virkemidler. Kvium sender os en lang række meddelelser, der fortæller os, hvordan vi har mishandlet vores verden – fortalt rått for usødet og uden at give os den mindste smule hjælp til, hvordan vi skal komme videre. Det må vi selv ligge og rode med. På trods af denne "grimhedens æstetik" er Kvium blevet ufatteligt populær, hvilket man kan se på de svimlende priser, hans værker sælges til på gallerier og auktioner. Og naturligvis også på de meget store udstillinger, som Kvium har manifesteret sig på. Vi kan åbenbart ikke få nok af hans "grimme billeder". Horsens Kunstmuseum har opbygget den største samling af Kviums billeder i landet. Men Kvium er jo også en Horsens-dreng.

HENRIK B. ANDERSEN

VÆRK:

Zone Works, VI, 2005

Henrik B. Andersens (f. 1958) skulptur, *Zone Works, VI* fra 2005 er én af en række skulpturer eller rumlige installationer, som han udførte til Kunsthall Charlottenborg i 2005, som stedsspecifikke objekter, der skulle forholde sig til Charlottenborgs barokarkitektur.

Henrik B. Andersen er en af Danmarks allermest anerkendte billedhuggere. Han er uddannet på Kunstakademiet og har været professor på Billedhuggerskolen på Det Kgl. Danske Kunstakademi i 10 år og

han har fortsat sit professorvirke i Vilnius. Han fik sit store gennembrud i 80'erne med en række ikonagtige skulpturer, der nu kan ses på de store kunstmuseer. F.eks. skulpturerne "Ostranenie" (1989) og "Farvel til P. klassicisme" (1991), men hans produktion er meget eksklusiv og lille, så vi er meget heldige, at vi nu ejer en af hans skulpturer, efter at Statens Kunstfond har foræret den til os.

Henrik B. Andersen tager ofte udgangspunkt i klassiske, traditionelle skulpturbegreber, som han twister både i valget af materialer og i måden elementerne bliver sat sammen på. Han var også en del af vækstlaget omkring "de unge vilde" og hans 80'er skulpturer er typisk postmodernistiske sammenblandinger af materialer lige fra polyester og plastik til bronze, marmor og træ.

Hans skulpturer varierer fra det figurative til det abstrakte og fabulerende. Og selv om skulpturerne ofte umiddelbart virker enkle bærer de tit på en betydelig kompleksitet. Zone Works består af en tung, gul kasse, udført i træ, der hæves op over jorden og nærmest ser ud til at svæve på et spinkelt, blåt gelænder, der giver den samlede skulptur en lethed, ja nærmest gør den lidt vægtløs. Det bliver en leg med materialer og former og med lethed kontra tyngde, der, selv om skulpturen er tænkt til et andet sted, stadigvæk fungerer på sin nye placering her på gymnasiet. Skulpturen forholder sig til barokkens arkitektur med den buede og uregelmæssige form med de bevægende linjer og den manglende symmetri. Barokkens arkitektur fik ofte selv karakter af at være en skulptur.

JESPER CHRISTIANSEN

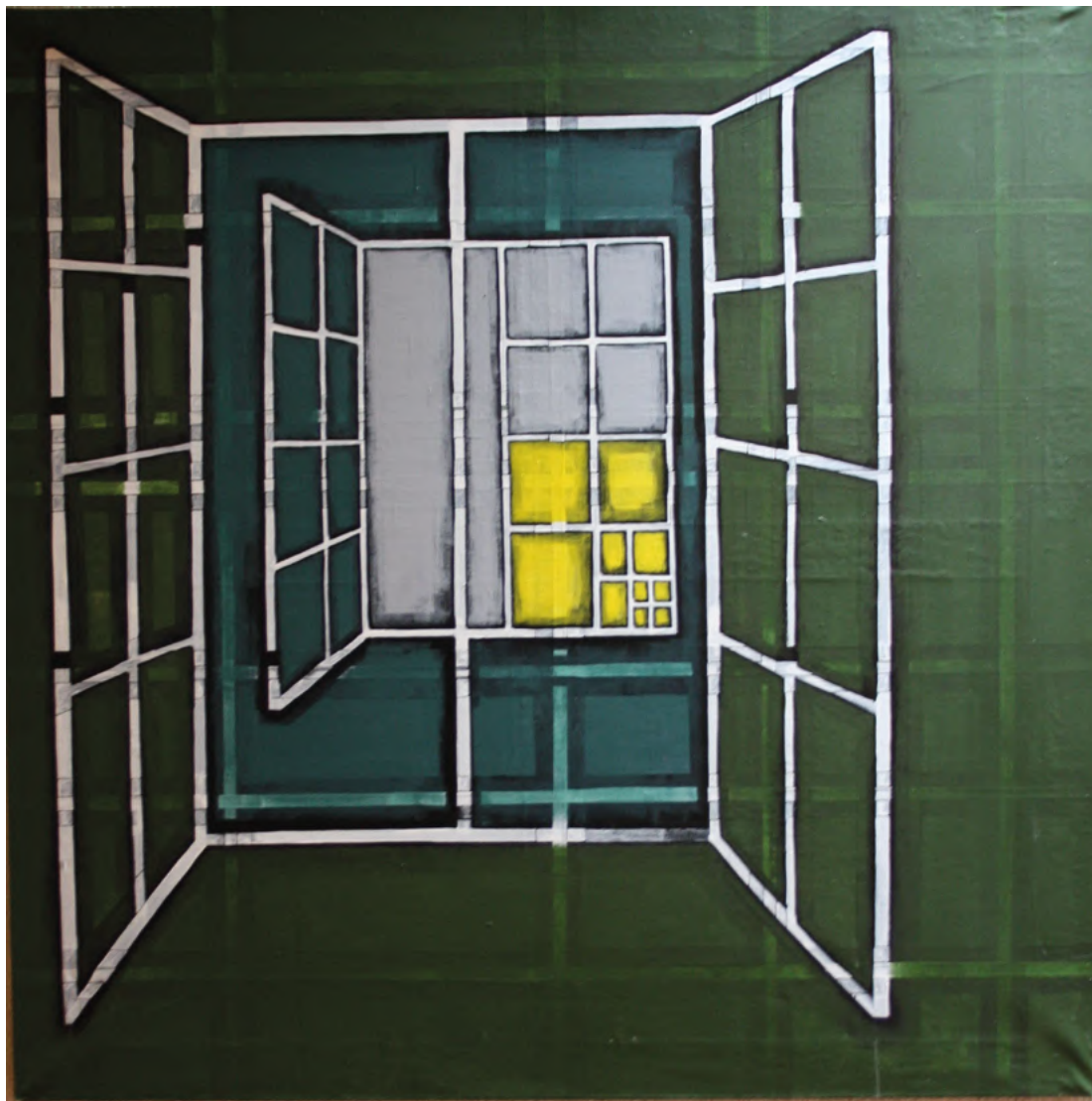
VÆRKER:

Vindue, 1998

6 litografier og linoleumssnit

Jesper Christiansens (f. 1955) tidlige kunstneriske produktion var præget af en næsten indædt koncentration omkring ganske få billed-elementer, som han bearbejdede i en lang række serielle forløb, hvor han findyrkede et både minimalistisk og næsten abstrakt billedudtryk. Ofte arbejdede han med ét og samme motiv i en årrække. Selv om Jesper Christiansen voksede op med "de unge vilde" og gik på Kunstakademiet med flere af dem, satte det sig ikke spor i hans kunst, der fra starten var næsten minimalistisk og uden budskaber.

I de tidligste billeder var motivet ofte en mur, hvor Jesper Christiansen ved hjælp af farver lagt lag på lag forsøgte at skabe rum og perspektiv. Lidt lige som Kehnet Nielsen. Senere begynder han at flytte enkelte genstande ind i disse rum, hvad der yderligere understreger dybden og fladerne i billedet. Det kan være en stol eller flere stole, der bliver revet ud af deres normale sammenhæng som sidderedskaber, og som ofte kommer til at fungere som geometriske og næsten abstrakte objekter – helt renset for betydning. Motiverne er, som Jesper Christiansen selv skrev om en udsmykning på Rødovre Gymnasium: *"det er små oplevelser//jeg skriver om altså om ting/som kun lige eksisterer:/brummen fra et lettere/defekt køleskab lyset/fra en lomme-lygte med/næsten flade batterier/et menneske jeg ken-/der men som ikke in-/teresserer mig."* Et meget typisk træk ved 80'ernes og 90'ernes kunst, hvor der ofte skydes elementer ind foran beskueren som giver en slags afstand. Tænk blot på Kehnet Nielsens gridnet med de lysende klatter eller sætninger og ord, som han også benytter sig af. Vi ser også tendensen hos Knud Odde, Claus Carstensen og Peter Bonde. Der er tale om en slags intellektualisering, hvor det ikke bliver nok at udtrykke sig via maleriet. Det er interessant at se, at Jesper Christiansen i dette citat bruger ordet "at skrive", idet langt størstedelen af hans malerier og grafik i 90'erne består af "ordbilleder", som det også ses af flere af gymnasiets billeder. Her optræder en række plakatagtige ord, der næsten

eksploderer på baggrund af forskellige rumdelere, der ofte associerer til byrummet: byplaner, gader, reklameskilte, husblokke, o.s.v. Ofte er der et stort samlende ord som baggrund, som f.eks. HOP, KAPUT. Ordene er også med til at skabe de mange lag, der befinder sig i billederne. Som en dansk forfatter har udtrykt det, er billederne som at have en opslået bog hængende på væggen. Man ser den samme tendens i Kaspar Bonnén's store udsmykning, hvor han slynger om sig med slagord.

I 90'erne kastede Jesper Christiansen sig over vinduer og døre som motiver. Igen arbejdede han i lag og i mange forskellige billed-niveauer og perspektiviske rum og planer, som gør, at man bliver nødt til at dykke ind i vinduet og videre ind i billedet. Billedet bliver samtidig også en næsten abstrakt bearbejdning og kommentar til tidligere tiders kunst – den russiske konstruktivisme, Mondrians abstrakte malerier og Donald Judds minimalisme, for blot at nævne nogle inspirationskilder, der ligger lige for. De nyere malerier fra Jesper Christiansens hånd har fortsat denne udvikling, hvor han maler meget store malerier af rum og facader, blot nu ikke minimalistisk, men med masser af fortællende elementer. Som ved meget andet af gymnasiets kunst, var vi heldige at købe vores vinduesbillede, mens det stadigvæk lå inden for mulighedernes grænser.

Jesper Christiansen har også været med til at udsmykke Kronprinsparrets private bolig på Amalienborg.

THOMAS BANG

VÆRK:

Familiebillede, Ceaucescu Gul I, 1993

Deponeret af Statens Kunstfond

Thomas Bang (f. 1938) har siden 1960'erne udviklet sig til en af Danmarks væsentligste billedhuggere, selv om man ikke skal tage ordet "hugger" så bogstaveligt, med mindre man tolker det som "at hugge noget fra nogen." Bang arbejder ikke i marmor, bronze eller ler, men i materialer, som han ofte finder og sætter sammen på nye måder. Thomas Bang er opvokset og uddannet i USA og fik sit gennembrud her. Siden drengesårene har Bang været optaget af surrealismen, f.eks. de Chirico og Max Ernst og der findes stadigvæk efterklange i hans kunst efter denne centrale kunstretning. Men i 1960'erne, hvor Bang deltog i en række vigtige udstillinger i USA, hvor helt centrale kunst-

nere som Robert Morris og Eva Hesse også deltog, bevægede han sig mere over i tidens nyeste kunstretninger, f.eks. konceptkunsten og minimalismen. De værker, som Thomas Bang deltog med, bestod af "tilfældige" fundne ting, der nærmest tilfældigt var lænet op ad væggen eller spredt ud på gulvet. Hans værker vakte stor opmærksomhed. Thomas Bang var i mange år professor på kunstafdelingen på Rochester University i New York (1970-91) og var en del af den eksperimentelle New York-scene. Efter i mange år at have rejst frem og tilbage mellem USA og Danmark og blevet præget af både den amerikanske og europæiske kunstscene, flyttede Bang i 1991 permanent til Danmark. De to verdener har helt klart haft deres indflydelse på Bangs kunst og kunstopfattelse, men er også endt i en symbiose mellem de to kulturer. Bangs kunst kan være vanskelig umiddelbar

at forstå, hvilket det måske heller ikke er meningen, at man skal. Bangs skulpturelle manifestationer består ofte af sammenhobninger af forskellige materialer, der ofte støder sammen, fordi deres struktur er så forskellige, plastik, snor, tæpper, stof, gips, gummi, sten og andre dagligdags elementer. Der optræder ofte noget både kendt og ukendt i hans værker, brud og samlinger, koalitioner mellem forskellige materialer.

Værkerne har ofte mystiske navne, som ikke altid umiddelbart giver en læsning af og løsning på værket. Se blot gymnasiets skulptur-objekt, Familiebillede, Ceaucescu, Gul 1, fra 1993. Bang har flere værker hvori indgår navnet Ceaucescu, senest fra 2016. Vi, der er gamle nok, husker de rystende billeder, der uden advarsel rullede hen over tv-skærmen i 1989, da den rumænske diktator, Ceaucescu og hans kone, efter en meget summarisk domsafgørelse, blev ført ud af døren og henrettet. Det sidste så man dog ikke på tv-skærmen, men deres lig blev fremvist kort tid efter henrettelsen. Interessant i dette kunstværk er kontrasten mellem den store gule og ovale "træramme"-familiebilledet? og den sorte fritsvævende "læder-bold". Den gule farve refererer til oprørerne, der fik afsat diktatoren. Den rumænske flag bestod siden 1949 af rød, gul og blå, men i den gule del befandt statsmagtens symbol sig. I 1989 enten fjernede oprørerne dette symbol eller også klippede de hul i den gule stribe på flaget, hvor symbolet sad. Måske er Bangs gule flade dette udklippede stykke? Kontrasten til det gule bliver så den sorte "bold"- en boksebold måske, der repræsenterer den undertrykkende magt, terrorregimet. Thomas Bang har også lavet et værk "Ohne Worte", fra 2016, bestående af en række gamle døre, der mere direkte associerer til henrettelsen af Ceausescu og hans hustru. To af dørene er gule.

Thomas Bang har haft afgørende betydning for en række yngre danske billedhuggere.

JES BRINCH

VÆRKER:

Death, 2008

Appointment with the Dentist, 2008

Life in the Fast Lane, 2008

Facts of Life, 1997

Deponeret af Statens Kunstfond

Jes Brinch (f. 1966) er færdiguddannet fra Kunstakademiet i København i 1991. Som en reaktion eller videreudvikling af de "unge vildes" dominans i begyndelsen af 1980'erne dannede Jes Brinch sammen med 6 andre billedkunstnere i 1987 udstillingstedet Baghuset, som helt fungerede på kunstnernes præmisser. Kunstnerne her arbejdede ofte med appropriationskunst, d.v.s. kunst der var relateret til og engageret i forskellige samfundsforhold, i modsætning til "de unge vilde". Samtidig arbejdede de med massekulturens allerede eksisterende billeder, enten fra populærkulturen eller fra kunsthistorien, som en ny slags popkunst. Og som "de unge vilde", huggede man også her i bedste postmoderne stil med arme og ben.

Jes Brinch blev især kendt i midten af 1990'erne, hvor han sammen med Henrik Plenge Jacobsen udførte to forskellige aktioner, der fik stor mediebevågenhed, og som viste Brinchs store interesse i og kritik af samfundsforhold. "Burn out. Brændt børnehave" og "Burn out. Parkering", 1994, som var henholdsvis en stor installation med det nedbrændte inventar fra en børnehave og i endnu større format, 18 smadrede biler, en væltet HT-bus og en campingvogn placeret på ikoniske Kongens Nytorv i København.

På Horsens Gymnasium & HF har vi en skulpturserie bestående af tre små marmorskulpturer, fra 2008 og tre gouacher med tusch på papir, "Facts of Life", fra 1997. Først om gouacherne, der forestiller tre par mandeunderbukser med gule striber af tis. Jes Brinch fortæller selv, hvordan han var inviteret til at lave en udstilling på et gymnasium, men at han havde ikke prioriteret udstillingen særligt højt. Billedkunstlæreren på gymnasiet blev ved med at kontakte ham og "stresse ham" for at få udstillingen klar. Irriteret over den påtrængende billedkunstlærer udførte Brinch på en dag en række tegninger

med gouache og tusch på papir, som han gav titlen "Facts of Life". Han ønskede ikke at lave billeder, som et skønmaleri, men "lige så røvsygt, som en gammel stodders gennempissede underbukser." Og det er det, de er. Billedkunstlæreren var meget utilfreds med udstillingen, men Kobberstiksamlingen på Statens Museum for Kunst og Statens Kunstfond endte med at købe billederne. Billedkunstlæreren ændrede derefter mening om udstillingen og billederne.

To af marmorskulpturerne er skabt i Vietnam, hvor Brinch boede i 7 år. Det er "Appointment with the Dentist" og "Death", der begge handler om dødsangst. Hvem kender ikke til angsten for at gå til tandlæge og så endda at blottlægge sig helt på tandlægebriksen.

Og skulpturen med moren, der griner mens en puddel bider hovedet af hendes barn i klapvognen. Hvilket skrækscenarie.

Den tredje marmorskulptur blev fremstillet efter at Brinch var flyttet tilbage til Danmark fra Vietnam. Han blev så chokeret over, hvor stor udbredelsen af kokain var blevet, mens han havde været borte fra Danmark. Derfor lavede han en hel serie af marmorskulpturer, der viste udbredelsen af kokain blandt mange forskellige befolkningsgrupper, fra journalister, balletdansere, rockmusikere, designere, men også ganske almindelige mennesker. Vores skulptur forestiller journalisten, med en hel masse attributter, som Brinch knytter til hans arbejde: *På hans skrivebord ligger avisen Information, tidsskriftet Flash Art, et hævekort til Jyske Bank, en flaske Gammel Dansk, en dildo, en pisk, et kors og en computer der er på Facebook. Alt dette er hints til hvem figuren forestiller.*⁹ Og med et rør oppe i det ene næsebor.

⁹ Fra interview med Jes Brinch på Statens Kunsthjems hjemmeside.

JOHN KØRNER

VÆRK:

Kvinder til salg, 2011

Deponeret af Ny Carlsbergfondet

John Kørner (f. 1967) blev færdiguddannet på Kunstakademiet i København i 1998. I 1990'erne etablerede Kørner sammen med blandt andet Kaspar Bonnén, Tal R og Kirsten Roepstorff, "Kørners kontor", hvis formål var at rykke kunsten ud i det omkringliggende samfund, f.eks. i Magasin, et vaskeri, en grillbar og lignende. Karakteristisk for Kørners kunst er, at han oftest tager udgangspunkt i vigtige problemstillinger, som han så bearbejder kunstnerisk. Det store gennembrud fik han med udstillingen "War Problems" i 2008, hvor han blandt andet udstillede en række meget store malerier, der hver især havde fået titel efter en af de danske soldater, der blev slået ihjel i krigen i Afghanistan, hvor Danmark havde sendt soldater til støtte for den amerikanske førte krig. Kørner ønskede at åbne op for en diskussion af et meget aktuelt emne, som måske ikke havde den store bevågenhed hos danskerne, medmindre der var døde danske soldater involveret. I det hele taget er det kendetegnende for Kørners kunst, at han ønsker at tage fat i problemer og at visualisere dem.

John Kørner udførte i 2011 en udstilling til Arbejdermuseet i København bestående af malerier og store grafiske værker, der alle handlede om prostitution og handlen med kvinder – trafficking. Museet havde også tilføjet en dokumentarisk del om emnet.

Med udstillingen "Kvinder til salg", tog Kørner således fat på endnu et vigtigt problem: Udenlandske kvinder, der tvinges ud i prostitution af grådige menneskehandlere.

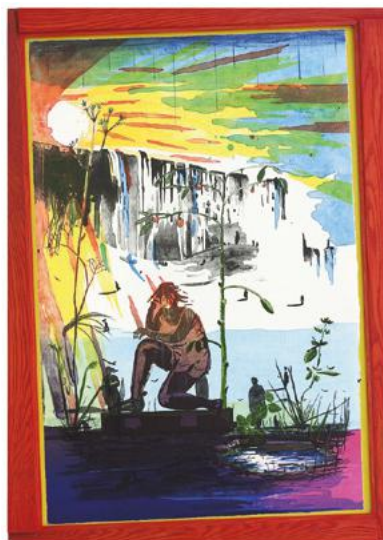
"Jeg blev opmærksom på en række historier om trafficking, som påvirkede mig og gjorde mig interesseret i deres vilkår og deres personlige

historier. F.eks. blev en afrikansk kvinde holdt fanget på en bondegård på Lolland. Det er der jeg er vokset op og jeg kender om nogen de store åbne vidder, som landskabet der tilbyder. Det er voldsomt at en afrikansk kvinde ender med at løbe nogen over en kold mark for at stikke af fra en idiot. Det har jeg forsøgt at male."¹⁰

¹⁰ John Kørnæs hjemmeside.

Ud over en række store malerier udarbejdede Kørnæs også en række meget store litografier, hvor han i stedet for at gengive overgrebene på de prostituerede ønsker at skildre dem som mennesker i deres egen ret. Men for alligevel at forstyrre balancen og inddrage et foruroligende element har Kørnæs udført speciallavede rammer til hvert litografi, der skaber en lidt "unheimlich" stemning. Det hele bliver alligevel lidt skævt og ugemytligt.

Sammenlign iøvrigt Kørnæs 4 billeder med Susanne Merz's to store fotografier fra 1975, der tager fat på et lidt andet hjørne af pornoindustrien.

KASPAR BONNÉN

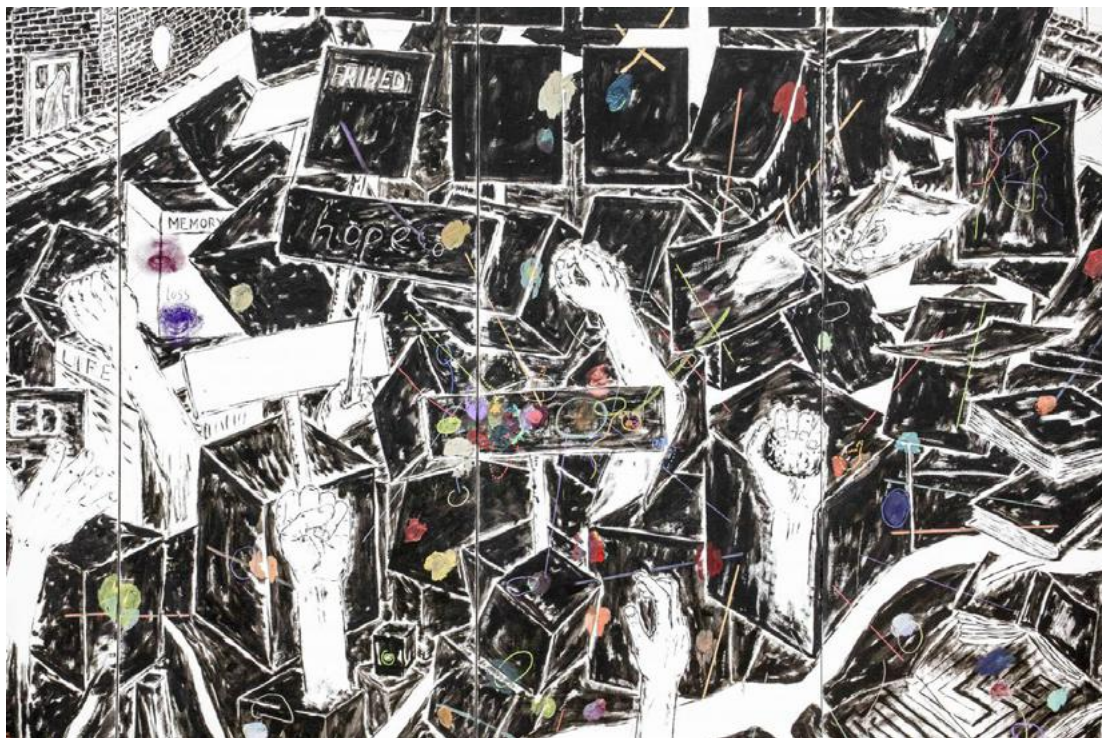
VÆRK:

Vejen gennem foranderlige landskaber og byer, 2015

Stedsspecifik deponering fra Ny Carlsbergfondet

Kaspar Bonnén (f. 1968) blev færdiguddannet fra Det Kongelige Danske Kunstakademi i 1999. Hans værker findes på alle større danske museer og han er også repræsenteret på museer i udlandet. Han var, sammen med blandt andre Kathrine Ærtebjerg, John Kørner, Erik A. Frandsen, Jesper Christiansen og Eske Kath, udvalgt til at udsmykke Kronprins Frederik og Kronprinsesse Mary privatbolig på Amalienborg. Bonnén har derudover også udført en række store offentlige udsmykningsopgaver. Han er repræsenteret på Statens Kunstfond og Ny Carlsbergfondet med adskillige værker. Endelig har han modtaget to af de fornemste priser, der tildeles danske kunstnere, Eckersbergs Medaljen fra Akademiet og Ny Carlsbergfondets kunstnerpris. Samtidig er Bonnén også prisbelønnet for sit forfatterskab, der består af en række smukke digtsamlinger og et par meget stærke erindringsbøger, bogen om at leve med en skizofren mor, og senest bogen om at leve med en fraværende far, billedhuggeren Peter Bonnén. Begge bøger er meget roste og meget anbefalingsværdige.

Kaspar Bonnén var sammen med John Kørner og Tal R, en af de væsentligste fornyere af maleriet i Danmark i 1990'erne, hvor det farvestærke, figurative og episke maleri blev kendetegnende for alle tre malere. Samtidig har han arbejdet i mange andre materialer og teknikker, skulptur, fotografi, blandform, iscenesættelser og meget andet. Bonnén har i en stor del af sin kunstneriske produktion haft rummet som sit vigtigste omdrejningspunkt. Både det umiddelbart fysiske rum, men også de mentale rum, som vi bærer rundt på i erindringens rygsæk. På en stor udstilling i Kunstforeningen, Gl Strand i København i 2013 "The Past Will Never Leave You" havde Bonnén bogstavelig talt genskabt den lejlighed, som han og hans søster havde boet i sammen med deres skizofrene mor, og på den måde blev rummene helt "virkelige". Det var som at gå rundt i et af Kaspar Bonnéns malerier, hvor rummene hele tiden forskyder sig i forhold til hinanden og i forhold til det møblement, som han befolker rummene med. Ofte kan

vi endda genkende møblerne som danske klassikere, hvilket giver lidt tryghed i forhold til de ofte forskudte rum, der optræder i malerierne, idet Bonnén helt har opgivet centralperspektivet og overladt os i en stor rumlig kompleksitet, som kan være svær at overskue.

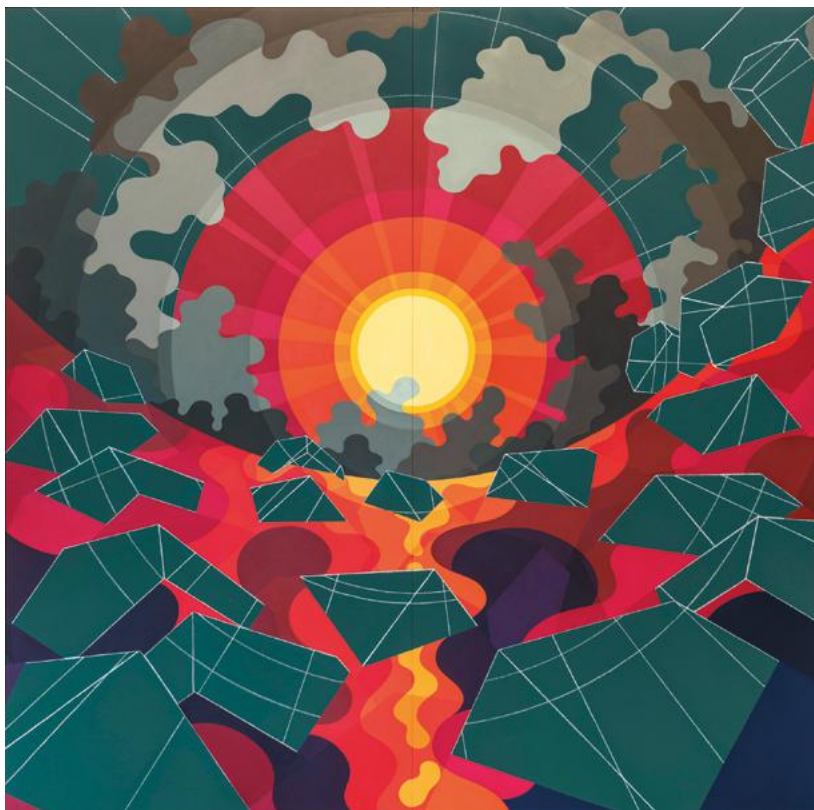
Se endvidere mere om Kaspar Bonnéns store udsmykning i hæftet "Kaspar Bonnén på Horsens Gymnasium & HF", der er en redigeret udgave af det hæfte, der blev udgivet i 2015, da Horsens Gymnasium modtog den store deponering.

ESKE KATH

VÆRK:

Blackboard Sunset, 2014

Deponeret af Ny Carlsbergfondet

Eske Kath (f. 1975) blev uddannet fra Det Kongelige Danske Kunstakademi i 2003 og fik hurtigt sit stort gennembrud med en række vigtige udstillinger. Han er repræsenteret på museer i ind og udland og har haft store offentlige udsmykningsopgaver. Han har boet i New York i en årrække. Kath's maleri har længe været præget af sammenstødet mellem kaos og orden. Maleriet "Blackboard Sunset" forestiller en gammeldags kridttavle, med rester af rigtige kridtspor, der nærmest eksploderer, på baggrund af en solnedgang, der efterlader

sig spor af flydende solstråler, der nærmest som lava, flyder ud af billedet, mens splintrede, grønne tavledele, svæver ud i rummet og efterlader sig røgskyer, som rester fra eksplosionen. Bag ved det hele er rummet helt sort og tomt. På tavleresterne er der spor efter geometriske udregninger, måske matematiske formler, som et spor af den menneskeskabte videnskab, der går til grunde i eksplosionen. Billedet er malet med stor ro, ja næsten stiliseret og tegneserieagtigt, som en stor modsætning til den voldsomme udladning på maleriet. Maleriet skriver sig ind i en lang tradition i kunsthistorien, hvor katastrofemotivet er centralt, f.eks. Casper David Friedrichs "Håbets forlis", fra 1824 eller Georg Groszs "Ekspllosion" fra 1917 for blot at nævne et par klassikere.

Kaths malerier og skulpturer tager ofte udgangspunkt i forholdet mellem den menneskeskabte verden og naturen, hvor undergangsmotiverne ofte bliver dominerende og hvor naturen næsten altid vinder over de menneskeskabte strukturer. Naturen er ofte ved at kvæle civilisationen. Malerierne viser sig ofte som postapokalyptiske landskaber eller som varsler om en dystopisk fremtid, der er uundgåelig, hvis vi ikke når at bremse op. Der optræder aldrig mennesker på billederne, men man fornemmer alligevel menneskets egen skrøbelighed i mange af hans billeder, f.eks. i en række malerier, hvor vi ser eksploderende parcelhuse, hvor parcelhuset ses som symbolet på den menneskeskabte verden. Måske er der alligevel håb for menneskeheden efter at vi er gået så gruelig meget igennem. Skønheden i maleriet "Blackboard Sunset" og den traditionelle opfattelse af solnedgangen, vidner om, at vi, hvis vi opfører os ordentligt, måske vil kunne se frem til endnu en solnedgang. Prøv også at sammenligne Eske Kath's maleri, der indvarsler afmagt, tvivl og usikkerhed, med Kehnet Nielsens "Apollon am Meer", IV, der afbilleder en harmonisk og smuk solopgang/nedgang og som ikke helt har de samme foruroligende elementer. Eller? Eller Kaspar Bonnén's enorme udsmykning, der begynder i lyset og ender i mørke og kaos.

ASMUND HAVSTEEN- MIKKELSEN

VÆRK:

Zeitgeist, 2013

En meget stor donation fra Asger Nielsens Fond, der er hjemme-hørende i Horsens, gjorde det i 2013 muligt at erhverve et dengang spritnyt maleri af Asmund Havsteen-Mikkelsen (f. 1977) som han netop havde færdiggjort i juni 2013 i Berlin, hvor han dengang boede og arbejdede. Billedet hedder "*Zeitgeist*" og er en kæmpestor, malet "arkitekturmodel" (154x495 cm), der i sine strukturer giver associationer til en overvældende bølge.

Havsteen-Mikkelsen trækker i sine malerier på inspiration fra modernismens konkrete kunst og arkitektur, som vi ser den udfoldet fra 1920'erne og fremefter, som i funktionalismen, minimalismen, den abstrakt, konkrete kunst og lign. Hans kunst er ikke spontan eller slår ud med armene. Den er "litterær"¹¹, tænksom og velovervejet i sine abstraktioner over, ofte kendte, arkitektoniske objekter. Man synes, at man har set motiverne før, men ofte er det kun ryggen af dem, vi har set. Han eksperimenterer med strukturelle sammenhænge, hvor de ofte neddæmpede farver og de geometriske figurer er i centrum. Samtidig får man også en fornemmelse af en fremmedgørende

¹¹ Udover uddannelsen på kunstakademiet har Havsteen-Mikkelsen også en magistergrad i litteratur og filosofi

stemning, når man betragter hans billeder, idet fraværet af mennesker er totalt og fordi det vi tror, vi kender og som er så velkendt, ofte får en drejning. Havsteen-Mikkelsen kaldte sin første udstilling for "Mentalscapes" og det er lige netop denne blanding af arkitektur med vinklede former, der sammen med psykologien – den måde arkitektur og rum påvirker os i dagligdagen, der er hans ærinde. Havsteen-Mikkelsen tager ofte udgangspunkt i en række ikoniske bygningsværker, f.eks. Rietvelds Schröder Haus, Le Corbusiers villaer eller Walter Gropius' kontor i Weimar og lign.

Havsteen-Mikkelsen fortæller selv, at han fik besøg af en ven i sit atelier: "*... som mente, at billedet var et udtryk for vores tid og vores totale fascination af f.eks. X-Factor og Facebook – det at optræde, gå ind på scenen, være på – og så er der bare helt tomt! Zeitgeist er som bekendt en tidsbølge, en strømning, en tendens i tiden, der skyller alle mennesker med. Billedet er som en oversvømmelse!*" En arkitektonisk bølge, der rejser sig og skyller ned over "beskueren".

Havsteen-Mikkelsen lavede i 2018 projektet "Flooded modernity", hvor han lod en kæmpestor 1:1 model af et hjørne af den berømte funktionalistiske arkitekt le Corbusiers "Villa Savoye", flyde rundt i Vejle Fjord. Et projekt, som vakte opmærksomhed i hele verden og som blev eksponeret i alverdens kunst, -design og -arkitekturtidskrifter. Asmund Havsteen-Mikkelsen har udgivet flere dybt filosofiske bøger, hvor han diskuterer kunstens og arkitekturens rolle i et moderne samfund og senest i 2020 et meget ambitiøst værk, hvor han helt aktuelt diskuterer årsagerne til corona epidemien og agiterer for veganisme. I 2019 udkom en stor og fornem monografi om Havsteen-Mikkelsen på det store tyske forlag Kerber Verlag med titlen "Mentalscapes", hvor en lang række af hans værker er gengivet.

IDA MARIE SETTERGREN

VÆRK:

No, Trouble is I've Been Back and There is Nothing to See, 2011

Med en donation fra Biskop Swanes legat har vi haft mulighed for at købe to store værker af Ida Marie Settergren. Ida Settergren er tidligere elev på Horsens Gymnasium. Født i 1985 og færdig på Det Kongelige Danske Kunstakademi i København sommeren 2013. Vi har fulgt Idas udvikling som billedkunstner, siden hun forlod gymnasiet og det er rart at kunne præsentere hende her på gymnasiet med to væsentlige malerier, som vi har fået lov til at købe. Idas malerier er svære at kategorisere, men de rummer ofte et væld af farver og former i et både figurativt og metafysisk billedsprog. Ofte maler hun, som i det ene af gymnasiets billeder, huse i ekspressive farver, der ofte får et helt syret og drømmeagtigt udtryk. Man får en mistanke om, at huset ikke blot er et hus, men at der i højere grad er tale om forsøg på at give forklaringer på uforudsigelige og skiftende mentale tilstande hos kunstneren. Også vores andet maleri af Ida Settergren er et stort, abstrakt maleri i stærke farver og former, der samtidig giver associationer til næsten genkendelige elementer af arkitektur og landskaber, blandet med "fantasivæsener" og mærkelige perspektiviske rum og formationer. Ida Settergrens maleri ligger i forlængelse af den gruppe af kvindelige malere, der i begyndelsen af 00'erne markerede sig som "fantasy-malere", hvor skellet mellem fantasi og virkelighed ofte blev sammenblandet og fordrejet. Kunstnere som Julie Nord og Trine Boesen, som vi har flere billeder af, men også den amerikanske kunstner Peter Doig har sat sig sine spor i Idas maleri.

EBBE STUB WITTRUP

VÆRKER:

Rebtricket, 2012

3 skulpturelle elementer: *The indian rope trick*, 2012, *Chicago Tribune August 1890*, 2012

og *Blavatsky/Queries and answers to Fred S. Elmor*, 2012

Deponeret af Statens Kunstfond

Ebbe Stubb Wittrup (f. 1973) er en af de mest talentfulde fotografer og billedkunstnere i sin generation, og hans værker er repræsenteret på mange museer i Danmark og i udlandet. Han er uddannet på Kunstakademiet i Prag i 1999. Wittrup har i mange år via sine fotografier beskæftiget sig med fænomener, der egentligt ikke kan fotograferes. Han beskæftiger sig med forholdet mellem virkelighed, illusion og fotografi, hvilket også skinner igennem i installationen "Rebtricket". Han kalder det selv "det tredje rum", spændfeltet mellem det uforklarlige, det mytiske, det mystiske og det okkulte.

"Jeg forholder mig ikke til, om det er rigtigt eller forkert. Men jeg vil gerne have publikum med ind i det tredje rum, fordi det jo i høj grad er kunstens rum. Det er her, et stykke metal bliver bøjet og bliver til et værk, men det tredje rum behøver ikke være noget fysisk, det kan også være en oplevelse. En oplevelse af, at noget går fra at være ét til noget andet."

Værket "Rebtricket" består af tre dele. De tre skulpturobjekter stammer fra udstillingen "The Voice of Things" fra 2012, hvor temaet var ting, der har deres egen stemme. Værket har været udlånt til flere større udstillinger, både på Aros kunstmuseum i Århus og på forskellige tyske museer, hvilket viser noget om interessen for kunstneren.

For ikke at kaste sig ud i en tåget analyse og beskrivelse af værket bringes her tidligere kunstanmelderen Michael Jeppesen præcise anmeldelse i Information i 2012 om værket, under overskriften "Et stort fupnummer":

"Fænomenet bliver behandlet mere indgående i værkerne The Indian Rope Trick, der består af et reb der svæver i luften, Ropes, der er en video af et stykke uendeligt langt reb (videoen har vi desværre ikke), The Chicago Tribune, august 9, 1890, der er et avisstryk af den pågældende avis' anden sektioners forside, samt Blavatsky Queries and Answers to Fred S. Ellmore, der består af fire kontinuerlige opslag i bogen Lucifer.

Historien kort: Fred S. Ellmore beskriver detaljeret i Chicago Tribune hvordan han og en kammerat tog til Indien for at afsløre det berømte "rebtrick", hvor en indisk magiker får et reb til at rejse sig, hvorefter han får en dreng til at kravle op i det og forsvinde. Fred S. Ellmore og kammeraten henholdsvis fotograferer og tegner, hvad de ser, og da de senere får fremkaldt billederne, kan de konstatere, at de alle var under hypnose. På tegningerne kan man se rebet og drengen, der forsvinder op i det. På billederne er der intet. Chicago Tribune spør Ellmore en berømmelse og betydning, der er lige så omfattende som ham, der opfandt elektriciteten.

¹² Teosofi er på en gang et trossystem, en spiritistisk lære, en religiøs bevægelse og en filosofi. Formålet med teosofien er at give tilhængerne dybere indsigt i åndelighed.

Månedens efter tager selveste Helena Blavatsky, grundlæggeren af teosofien,¹² sig kærligt af avishistorien i et kapitel i tidsskriftet "Lucifer". Hun kender alt til tricket og mener, at det er psyko-spirituelle kræfter, der er på spil. Hun er vred over, at det bliver kaldt hypnose, og hun vil meget hellere kalde det glamour, fascination og psykologi.

Historien fra Chicago Tribune går verden rundt. Og da journalisten John Wilkie, der har skrevet den, afslører, at det hele var et fupnummer, og at Fred S. Ellmore (Fred Sell More) ikke eksisterer, gør det ikke indtryk på nogen. Den dag i dag findes der sågar optegnelser over, hvordan Columbus havde set rebtricket på en rejse. Selv om det ikke eksisterede, før Wilkie fandt på det. Og Wilkie? Han endte som øverste chef for Secret Service."

Wittrup fortæller selv, at han oprindeligt hørte denne historie fortalt af sin far, da han var lille. Hans egen bror var adopteret fra Indien og derfor fik denne historie tilført endnu mere mystik og Østens magi. Også selv om at det var en løgnehistorie. "Rebet som figur står enormt stærkt i bevidstheden for mig. Vi ser ikke, hvor rebet ender. Det peger på et andet rum. Et rum vi ikke kan se," siger han.

LILIBETH CUENCA RASMUSSEN

VÆRK:

The Artist Song, 2007

Deponeret af Statens Kunstfond

Lilibeth Cuenca Rasmussen (f. 1970 i Manilla, Filippinerne) er dansk-filippinsk video- og performancekunstner, med en stor international karriere, der har bragt hende rundt i verden, hvor hun har udstillet og performet både i New York og på Biennalen i Venedig. Hun er uddannet fra Det Kongelige Danske Kunstakademi i 2002. Hun har ofte udstillet og udført performances på Horsens Kunstmuseum. Hun er især kendt for sine performances og videoer, hvor hun ofte sætter sin egen filippinske baggrund i spil, eller hvor hun benytter sin egen krop som udtryksmiddel. Meget humoristisk og sigende i videoen "Sha la la", hvor vi ser hendes dansk/filippinske familie danse og samtidig udfordrer idealet for families homogene enhed. Lilibeth Cuenca Rasmussen udforsker køn, etnicitet, socio-kulturelle forhold, identitet og religion.

I videoen "The Artist Song" fra 2007, italesætter Lilibeth Cuenca Rasmussen vanskelighederne ved at være en kunstner, der blot vil prøve at leve af sin kunst uden at skulle foretage sig et eller andet desperat, så som at skyde sig selv, putte en lort på dåse eller drikke sit egen tis. Lilibeth navngiver flere kendte kunstnere her i teksten, som hun mener er gået til ekstremerne. Ikke at Lilibeth ellers er bange for at udsætte sig selv og sin krop for store udfordringer. De ekstreme forhold i kunstverdenen og kampen med gallerierne og galleristerne bliver også kommenteret i sangen. Lilibeth Cuenca Rasmussens performance og videofilm "The Artists Song" er opført i Ny Carlsberg Glyptotekets "hellige haller" blandt marmorskulpturer og klassisk kunst, som hun på meget høje hæle (eller kasser) svæver rundt i, mens hun tilføjer eller fjerner diverse attributter til og af sin krop, der alle afspejler elementer i sangen.

The Artist Song, 2007

So Who decides, what is art
Is it enough, like Manzoni, to
cut a fart?
To common people, it can be
hard to understand
that making art, can be to crap
in a can.

Ofelli's elephant dung on
canvas,
because he is famous, it can
even sell in Kansas.
Rickrit cooks Thai and makes
people happy.
But John Bok's style is to make
it look crappy.

Art is great -it has no limita-
tions
You can get by doing recita-
tions.
Masturbating at an art exhi-
tion
many did so... in a progression.

I surely wouldn't go as far
as this
Elke Krystefek drinking her
piss.
Chris Burden's shot thrice in
the armpit.
Operations like Orlan's -is -art
all worth it ?

Refrain.
There are so many artists in
this wide world.
And many of US just won't get
heard.
Better to learn to deal with
rejection.
When critics and curators have
made their selection.

There are so many artists in
this wide world.
And many of US just won't get
heard.
I want to take part in art his-
tory, too,
but you can only do, what feels
right for you.

Fraser shows how art world
 is small.
by fucking a collector and
 showing it to us all.
Art is not sacred; it's like any
 other system.
It's all about -finding your own
 rhythm.

Political art with all too much
 text,
is time consuming and often
 -far too complex.
Going to the edge embodies
 more of a risk
when Catellan crucifies his
 gallerist.

Fitting in and pleasing is like
 design.
Art should do the opposite and
 move people's minds.
Selling yourself with a good
 joke and a smile,
while handing out a catalogue
- with panache and with style.

Selling paintings is a piece of
 cake.
If you wanna' make money,
 that what it takes.
Collectors and galleries want
 objects and goods.
and artists are human too. We
 all need foods.

Who is important depends
 on C.V.
or whether or not if you hit
 on T.V.
Bitterness, bitchiness and
 jealousy
Is he or she a better artist
 than me?

Refrain
There are so many artists
 in this wide world.
And many of US just won't get
 heard.
Better to learn to deal with
 rejection.
When critics and curators have
 made their selection.

There are so many artists in
 this wide world.
And many of US won't get
 heard.
I want to take part in art his-
 tory, too.
But I just gotta do -what I gotta do.

Lyrik og performance: Lillibeth Cuenca Rasmussen
Musik: Anders Christophersen
D.O.P.: Kim Høgh Mikkelsen

PAPFAR / SØREN BEHNCKE

VÆRK:

Mors kødgryder, 2008

Navnet Papfar, som i en årrække var Søren Behnckes (f. 1967) kunstnernavn, refererer til de mange skulpturer, genstande, installationer og streetartaktioner, som Søren Behncke har udført i genbrugspap, f.eks. en Massey-Ferguson traktor og en lastbil i 1:1, eller de mange malerier og tryk, hvor piktogrammer og mærkater fra papkasserne inddrages. Behncke er uddannet grafiker, og det kommer ofte til udtryk i hans grafiske billeder, hvor tekst og billede spiller sammen. Behncke er også kendt fra en række streetart aktioner både i Danmark og i udlandet, hvor han har forsøgt at indgå i en dialog mellem den omkringliggende virkelighed og hans kunst, f.eks. ved at indføre humoristiske elementer i bymil-

jøet – en øltappehane i pap på Århus Domkirke, en papnøgle i ryggen på en stor bronzeskulptur af H.C. Andersen eller en slangebøsse, også i pap, smuglet ind på Aros Kunstmuseum i 2005 og placeret ved siden af museets vartegn, "Boy". Ikke noget museet var så begejstret for, men allerede i 2008 fik han dog en retrospektiv udstilling på museet.

I vores maleri eller mixed media "Mors kødgryder" fra 2008, benytter Behncke sig af et lettere naivt og tegneserieagtigt billedsprog, hvor han har indlagt en række meddelelser, signaler og ting fra hverdagen, som man kender fra streetartens humoristiske og ofte forenklede billedsprog. Billederne skal kunne aflæses og afkodes i farten.

HUSKMITNAVN

VÆRK:

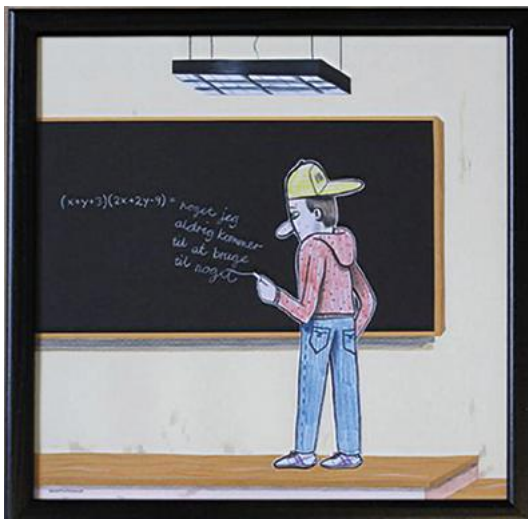
Uden titel, 2009

¹³ Er egentligt uddannet som billedkunstlærer, men havde ikke lyst til at undervise.

HuskMitNavn (f. 1975) tilhører også gruppen af streetart kunstnere, men i modsætning til Papfar er det til stadighed lykkedes for HuskMitNavn at opretholde sin anonymitet på trods af, at han efterhånden er kommet væk fra gaderne og ind på gallerierne, hvor hans værker sælges til store summer.¹³ HuskMitNavn refererer til kernen i streetart: at den er midlertidig, men hvis man er karakteristisk nok, som HuskMitNavn har udviklet sig, så vil man blive husket alligevel.

Street art er i sit udgangspunkt et amerikansk fænomen, hvor en gruppe unge i begyndelsen af 80'erne med rap-musikken som lyd-spor, begyndte at inddrage gademiljøet i deres visuelle verden, dels ved graffiti og tags overalt i bymiljøet, dels ved stencilbilleder og opklæbende plakatlignende statements. I begyndelsen af 2000'erne kunne man rundt i København finde opklæbende plakater med underskriften HuskMitNavn og med en række humoristiske, frække, satiriske og samfundsrelevante tegninger og kommentarer, som bestemt

kaldte på smilebåndet. Efterhånden har HuskMitNavn udviklet sit helt eget billedsprog med farvestrålende, tegneserieagtige figurer, der enten beskriver hverdagsagtige eller samfundskritiske forhold. HuskMitNavn arbejder i næsten alle medier og formater, fra de helt store murmaleries, som man ser det både i København og Århus eller i Kreuzberg i Berlin (murmaleri på 20x13 m) til det lille, bitte billede, som ses her på siden. Gymnasiets mindste kunstværk. Og ja, billedets indhold giver vel sig selv og interessant at se i sammenhæng med Poul Anker Bechs meget trætte gymnasielærer.

ROSE EKEN

VÆRK:

Uden titel, 2017

Rose Eken (f. 1976) er uddannet på Edinburgh College of Art og Kunstakademiet i København i 2001. Hun blev rigtig kendt, da hun i 2012 udførte værket, "Metallica, 1981-2012", der bestod af 197 miniature guitarer og basguitarer og 12 miniature trommesæt tilhørende Metallica. Her fik hun luft for sin store interesse for rockmusikken, der siden har affødt værker i mange andre slags materialer, f.eks. ler, broderi, grafik, og som forestiller alt fra pladeomslag i ler eller broderi, til ledninger, gaffatape, forstærkere, læderjakker med bandnavne og meget andet. Det hele kulminerende i 2018 med en meget stor installation, som nu tilhører Horsens Kunstmuseum, hvor Rose Eken i ler har udført alle de genstande, som et rockpublikum efterlader sig på pladsen, når koncerten er forbi. Tilsvarende har Eken på Aros Kunstmuseum skabt et helt rum, der indeholder hele hendes atelier ned til mindste, bitte detalje i bemalet ler. Og i det hele taget består Ekens produktion af alverdens ting fra dagliglivet, som hun gengiver i nye materialer. Intet er for trivielt, som det også ses i et af gymnasi-

ets fine Eken-billeder, hvor hun blandt andet benytter slikpapir eller lametta til at "male" med. En metode hun havde opdaget under et ophold i New York, hvor hun på en udstilling på American Folk Museum, "Foiled: Tinsel Paintings in America", så at kvindelige malere i slutningen af 1800-tallet havde benyttet sig af denne metode og disse materialer.

BALDER OLRİK

VÆRKER:

End Station, 2016

Green Signs, 2016

House at the Harbour, 2016

Street Watch, 2016

Men's Room, 2016

¹⁴ Den yngste optaget på Kunstakademiet i København i 100 år.

¹⁵ Lisbeth Bonde i "Nodak Moments", Kunsten.Nu, 2016.

Balder Olrik (f. 1966) blev optaget i 1982 på Kunstakademiet allerede som 16årig¹⁴ hvorefter han påbegyndte en heftig karriere som maler med mange store udstillinger i ind og udland. Malerierne tog ofte udgangspunkt i ældre sort/hvide fotografier, og de skildrede en manglende tro på fremtiden, som var uden illusioner og ofte fremstod som mørke og uheldsvangre dystopier. Hans værker skilte sig helt ud fra "de unge vildes" farverige og råbende manifestationer. For cirka 20 år siden, i en ellers fremgangsrig og kunstnerisk frugtbar udvikling, opgav Olrik de kunstneriske ambitioner til fordel for en karriere på internettet, fordi "*han var blevet fuldstændig besat af internettet og ikke kunne tænke på andet.*"¹⁵ De næste mange år arbejdede Olrik i sin digitale medievirksomhed Goviral, der blandt andet producerede videoer. Efter salget af denne virksomhed er Olrik de senere år vendt tilbage til billedkunsten, men denne gang er det ikke maleri, men fotografi, som optager ham.

De 5 fotografier, som gymnasiet har, er en af de første serier, som Olrik udstillede efter sin "tilbagekomst." De er fra en serie på 28 fotos, som Olrik kalder for, "Nodak Moments". Balder Olrik siger selv om disse fotografier:

"Når jeg kører i bil, går eller cykler rundt i byen – eller rejser til udlandet, for flere af fotografierne er taget i fx USA – er jeg blevet mere og mere opmærksom på det, som øjet ikke fæstner sig ved, fordi vi umiddelbart fokuserer på 'det vigtige'. Jeg vælger

helt bevidst uoplagte motiver, som man kunne kalde 'Nodak moments', som ingen tidligere har givet fotografere."¹⁶

¹⁶ Interview af Lisbeth Bonde, Kunsten.Nu, 2016.

Olrik indskrives i en tradition for at beskæftige sig med arkitektur i maleri og foto, som har rødder tilbage til den amerikanske maler, Edward Hoppers ofte mennesketomme bylandskaber, og som vi også ser i fotografen Jesper Rasmussens manipulerede fotos af bygninger eller Asmund Havsteen-Mikkelsens fordrejede malerier af ikoniske bygningsværker. Blot vælger Olrik ikke det "genkendelige", men vælger motiver, som han måske lige er gået forbi, uden egentligt at have lagt mærke til dem, fordi de er så anonyme, men alligevel er en del af virkeligheden. Det er på ingen måde idealbilleder (Kodak Moments), men virkeligheden set med Balder Ollriks øjne (Nodak Moments), hvor det glamourøse er væk. Samtidig efterbehandler Olrik ofte sine fotos for at komme frem til lige dét bestemte udtryk som han eftersøger.

ODA KNUDSEN

VÆRKER:

Ud af Aleppo II, 2015

Blomsterhacker – bombemaskine, 2015

After the War, 2014

Han kigger efter sine medaljer, 2013

Sneen smelter på Pic Canique, 2013

Pløjjord og brødtekst, 2013

Jeg vil lytte til lysets tone, 2013

Fazaw Skertaø, 2013

Alle værker deponeret af Statens Kunstfond

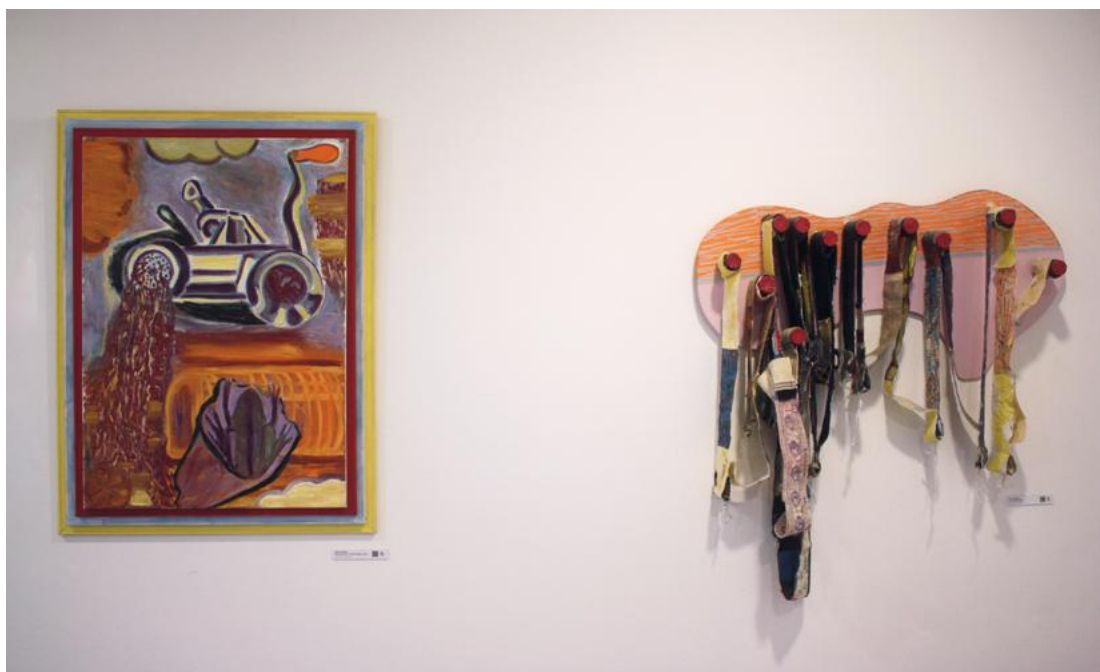
Oda Knudsen (f. 1938) kom ret sent i gang med sin billedkunstneriske karriere. Efter en uddannelse som sygeplejerske fortsatte hun på Det jyske Kunstakademi, hvor hun blev færdig i 1963. Herefter har hun kastet sig ud i alverdens forskellige kunstneriske udtryksformer, maleri, grafik, tegning, skulptur, installationer, væverier. Intet er hende åbenbart umuligt og det er ikke umiddelbart muligt at hæfte en bestemt kunstnerisk term eller bevægelse på ryggen af hende. Hun er helt sin egen. Hun har udført en lang række større udsmykninger rundt om i landet, hvor hun ofte har eksperimenteret med både form, materiale og indhold. Humoren og de ekspressive farver er ofte at finde i hendes kunst. Titler på hendes værker er mange gange formet som rebusser, der lægger yderligere lag ind i hendes kunst og som forstærker humoren i værkerne. Som flere andre af vores kunstsamlings kunstnere, fik Oda Knudsen i 2019 Akademiets store pris, som gives for en indsats af høj kvalitet inden for kunsten.¹⁷ Akademiets begrundelse var følgende:

¹⁷ Det Kongelige Akademi for de Skønne Kunsters fornemme anerkendelse, Eckersberg Medaillen, uddeles en gang om året. Den er sammen med Ny Carlsberg Fondets kunstnerlegat, de fineste udmærkelser for billedkunstnerisk virke i Danmark.

”Oda Knudsens værker er ekspressive og sanselige. Hun besidder en kunstnerisk kraft og fremdrift, der får de ting, der er skabt i hendes vilde og utæmmede fantasi, til at blive til virkelighed for os, lyder det fra Akademiraadet. De er personlige, fabulerende fortællinger om krig og kager, politik og barndommens univers, der som en uudtømmelig skattekasse bliver ved at kaste kraftfulde værker af sig. Det hele er i spil i en hæmningsløs free-jazz,” står der i indstillingen.

De tre sammenhængende værker – de to malerier og installationen – er typiske eksempler på den mere alvorlige del af Oda Knudsens værker, hvor hendes politiske engagement lyser klart igennem. Oda Knudsen skriver selv om værket:

"Disse frygtelige krige påvirker mig meget. Med titlen på det maleri der er næsten helt mørkt, After The War, forsøger jeg med en vis optimisme. Det må jo slutte en gang? Med Ud af Aleppo har jeg tænkt på alle de mange flygtninge i deres lange gevandter. Blomsterhacker – bombemaskine har jeg som symbol brugt en kødhakkermaskine, der maser sig frem og kan massakrere alt, hvis der bliver drejet på håndtaget."

I de fem grafiske værker ser vi humoren boble op i sammenstødet mellem de enkelte streger, de skrappe farver og de finurlige billedtekster, som virkelig kræver en god portion fantasi for at løse op.

CHRISTINA MALBEK

VÆRK:

Uden titel, 2015

Deponeret af Statens Kunstfond

I forbindelse med indgangen til Science-fløjen på Horsens Gymnasium & HF fik gymnasiet i 2015 en stor udsmykning af Statens Kunstfond udført af Christina Malbek (f. 1971). Udsmykningen er placeret oven for den store trappe og når helt op til loftet og giver derved et løft videre ind i Science-bygningen, idet værket smyer sig rundt om hjørnet.

Malbek er uddannet fra Det Kongelige Danske Kunstakademi i 2003, men arbejdede allerede fra 1999 i kunstnergruppen BangMalbekRau, hvor de tre kvindelige kunstnere arbejdede med store rumlige konstruktioner, hvor de inddrog allehånde materialer og ofte blandede maleri og skulptur. Siden hen har Malbek på mange måder udviklet sig til en rigtig landsskabsmaler, hvor hun tager udgangspunkt i den omkringliggende natur, f.eks. i perioder, hvor hun har boet i Vestjylland. Man kan også sige, at hun har revitaliseret landsskabsmaleriet, som har levet en lidt tilbagetrukket rolle. Samtidig med at det er konkrete landskaber, hun tager udgangspunkt i, bliver de ofte forvandlet til mytologiske landskaber, hvor drømme og indre forestillinger, forvandler malerierne til abstraktioner, der holdes oppe af enkelte figurtegninger eller forskydninger af billedfladen, der samtidig giver landskaberne en rumlighed. På mange måder kan man drage paralleller til Kehnet Nielsens store "landsskabsbilleder" i aulaen.

Malbeks udsmykning er udført i Photoshop og er altså ikke et maleri, som hun ellers dyrker. Den er sammensat af en række digitale fotos, som hun selv har taget, som derefter som puslespilsbrikker er printet ud på tykke birkefinerplader.

Hovedmotivet i udsmykningen er et bøgetræ, der er klippet op og sat sammen igen på nye måder. For kunstneren har det været vigtigt at kunne gøre værket stedsspecifikt, så det både refererer til Science-fløjen, naturen og universet, men også til naturen udenfor og samtidig kan ses både indefra og udefra.

"Kunstværkets lethed forbavsede mig umiddelbart. Det har noget helt ubegribeligt overjordisk over sig, men kigger man nærmere på overfladestrukturen er der også noget utroligt håndgribeligt ved kunstværket. Det er som om det skaber en bro for beskueren mellem rummet og Jorden." Frida Birkbak, 1.g og medlem af udsmykningsudvalget

I forlængelse af Malbeks udsmykning har vi anbragt 4 fine litografier af en af Malbeks gode kunstnerkollegaer, Benny Dröscher, f. 1971 der på mange måder viderefører Malbeks udsmykning motivmæssigt og formmæssigt, og som også har de naturvidenskabelige associationer.

JENS AXEL BACH

VÆRK:

Fortroligt, 2017

Deponeret af Statens Kunstfond

Jens Axel Bech (f. 1976) er uddannet på Det Fynske Kunstakademi og Det Kongelige Danske Kunstakademi i 2008 og kan vel betegnes som installationskunstner, der arbejder med "ready-mades" og skulpturelle elementer.

Jens Axel Bechs værk er en del af en større duo-installation, "Smalltown Boy", hvor gymnasiet har tre dele af den ene installation. Begge dele beskæftiger sig med erindring. Nærmere bestemt kunstnerens egne erindringer fra 1980'erne og 1990'erne. Vores del består af tre adskilte døre med tekst. Kunstneren skriver selv om dem på Statens Kunstfonds hjemmeside:

"1. dør: 204x73,5 cm er en af de oprindelige døre som var monteret i mit barndomshjem, et parcelhus fra 1970'erne.

2. dør: 204x72,3 cm er fundet i mit nabolag blandt storskraldsaffald, døren er formentlig fra omkring 1930'erne.

3. dør: 202x80,3 cm er fundet i storskraldsrummet som er tilknyttet den andelsboligforening, hvor jeg har min lejlighed. Døren er af samme type som stue-/værelsesdøren i min lejlighed. Bygningerne som huser andelsboligforening og min lejlighed er opført i 1937. Jeg formoder at denne dør er en af bygningens oprindelige døre."

De tre døre er en del af kunstnerens erindring, om det sted og de rum, som han har beboet og som samtidig var en del af hans generations opvækst. Og døre kan afspejle mange sider af samfundet. Hvem bor bagved netop denne dør? Her bliver dørene personificeret, idet kunstneren har nedskrevet dele af sin egen erindring på hver dør. Her i form af en skolepsykologirapport:

"Teksten er fra den første side af en skolepsykologirapport omhandlende mig, mit navn er dog erstattet med han eller ham. Skolepsykologirapport er skannet og printet på papir i en forstørret udgave, bogstaverne er skåret sirligt ud, og har således bevare deres maskinskrrevne karakter. Papiret med de udskårne bogstaver har fungeret som en skabelon og malingen Peynesgrå er efterfølgende blevet påført ved at duppet med skumgummi."

Og sådan tager kunstneren ofte sine egne subjektive erindringer op og holder dem ud i strakt arm i forhold til samfundets udseende og udvikling, for bedre at kunne forstå sig selv og samfundet.

JACOB JESSEN

VÆRK:

Hi, My Name is Candy, 2015

Deponeret af Statens Kunstfond

Jacob Jessen (f. 1976) er færdiguddannet fra Kunstakademiet i København i 2009 (i øvrigt med Henrik B. Andersen, som professor) og er i dag professor på kunstakademiet i Trondheim, hvor han underviser i installationskunst og tidsbaserede medier. Jessen arbejder med conceptkunst, d.v.s. kunst, hvor det især er det idemæssige og ikke nødvendigvis det fysiske, der er kunstværket. Han undersøger blandt andet, hvordan det ville være muligt at komme ud over den menneskelige bevidstheds begrænsninger, og netop dette forsøger han at omsætte i skulpturer eller andre medier.

Jacob Jessen fortæller selv om sit værk:

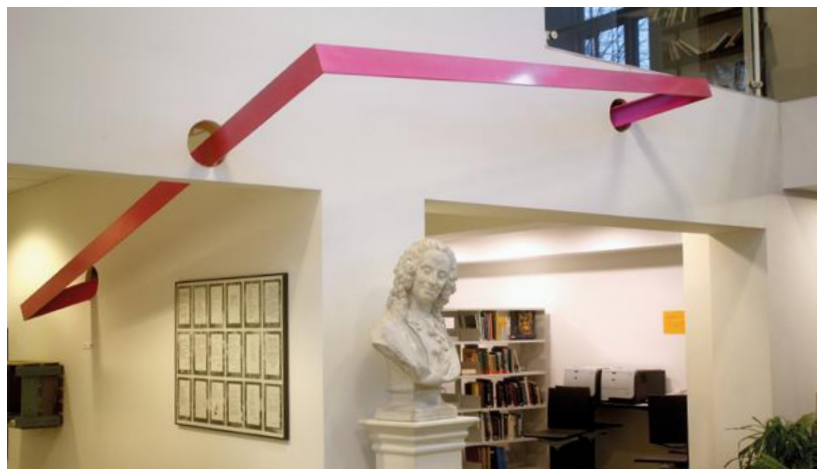
”'Hi, My Name is Candy' var det centrale værk på en udstilling der forsøgte at sanseliggøre forskellige former for tilstedeværelser, der ellers ikke er tilgængelige fra mit perspektiv på verden. Jeg er i min praksis i stigende grad optaget af at se på verden igennem andres 'blik' end mit eget, fra andre perspektiver end mit nuværende.

Candy er en fluorescerende pink konstruktion, der gennemtrænger flere af stedets vægge og danner en sammenhængende figur, fastgjort til stedet. Den er i bogstavelig forstand et blikfang, der vender

opmærksomheden mod selve perceptionen – et perceptivt nu, der også leder blikket videre og videre, men som ikke kan overskues i sin helhed fra noget sted. Den har altså et eget liv, som vi kun delvist kan tage del i. Figuren er fikseret imens beskuerens blik, er i fortsat bevægelse, og som fortløbende 'eksponerer' sin betragter idet den ændrer karakter som man bevæger sig rundt om den. Objektet er et forsøg på at konkretisere det perceptive blik og interagere med den tilstedeværende."¹⁸

¹⁸ Fra Statens Kunstfonds hjemmeside.

Kunst, der direkte interagerer med beskueren er et forholdsvist nyt kapitel i kunsthistorien. Ikke at kunst ikke tidligere har kommunikeret med beskueren, men den nyeste kunst benytter sig ofte af forskellige elektroniske platforme eller tidsbaserede medier, f.eks. performance, lydkunst, videokunst, computerkunst og offentlige interventioner, der i højere grad gør det muligt at interagere og kommunikere med kunsten. Vi skal ikke "nøjes" med at iagttage et maleri eller en skulptur, vi blive i højere grad fysisk inddraget i kunstværket.

TOVE STORCH

VÆRK:

Untitled, 2020

Deponeret af Statens Kunstfond

Tove Storch (f. 1981) er uddannet fra Det Kongelige Danske Kunstakademi (2000-2007), Akademi der Bildende Künste Wien (2003-2004) og Kunsthochschule Berlin-Weissensee (2005-2006). Hun er en af de mest fremgangsrige og roste unge kunstnere i Danmark og er indkøbt til mange museer i ind og udland, bla. Louisiana, Statens Museum for Kunst, Esbjerg Kunstmuseum og Horsens Kunstmuseum, samtidig med at hun udstiller sine skulpturer rundt omkring i Europa og USA. De store fonde har også været der. Endvidere har hun udført en række markante udsmykningsopgaver, f.eks. i 2020 ved Jyllands-Postens nye hovedsæde på Århus havn.

Den skulptur vi har været så heldige at modtage fra Statens Kunstfond stammer fra en udstilling i 2020, hvor hun udstillede 5 objekter/skulpturer under navnet "Apple Romance". Tove Storch siger selv om materialer og teknik:

"Skulpturen består af aluminiumsplader, der er boltet sammen med mellemliggende konstruktion som danner en bund. Formen danner en masse lommer hvori jeg har hældt indfarvet gips, som har fået både den solide konstruktion og pladerne til at give efter og stivne sammen med gipsen i en ny udspændt organisk form."¹⁹

¹⁹ Fra Statens Kunstfonds hjemmeside.

Storch benytter sig i sine skulpturer af ganske få, overskuelige materialer: stål, silke, papir og gips og hendes udtryk minder meget om det minimalistiske eller funktionalistiske, bare uden funktion, selv om flere af skulpturerne kan minde om diverse opbevaringsmøbler. Skulpturerne arbejder med modsætninger: det hårde mod det bløde, det bestandige mod det flygtige, det maskuline mod det feminine. Samtidig er hun interesseret i materialernes gensidige forhold. Hvordan de eventuelt modarbejder hinanden eller samarbejder. Hun arbejder med materialer, der i udgangspunkt ikke er feminine. Det hårde metal, der ofte udgør skulpturernes rammer og giver dem volumen. Og som så bliver udfyldt af papir, silke eller som i vores skulpturs tilfælde, af gips, der er blandt op med forskellige farvepigmenter. Tove Storch arbejder ofte meget eksperimenterende og tager gerne udgangspunkt i arbejdet med modeller. Hvad sker der, hvis man f.eks. hælder et flydende materiale ned i en støbeform? Hvordan ser afstøbningen ud inden i og udenpå? Hvordan påvirker det flydende materiale formen? I vores skulptur kan man iagttage, at det påfyldte gips stille og roligt har udvidet formen, også selvom den er lavet af et hårdt materiale. Og i stedet for at de påfyldte striber bevarede en lige og stringent form, hvor gipspladerne ligger parallelt med hinanden, får de nu en helt anden, organisk form. Tove Storch syntes, at resultatet lignede en vulva. Et kvindeligt symbol, som havde formet sig helt af sig selv. Og som bliver understreget af kontrasten mellem det hårde ydre materiale og den blødere gips.

CATHRINE RABEN DAVIDSEN

VÆRK:

The Room, 2008

Gave fra Tove og Carsten Løvbjergs Almene Fond i 2021

Cathrine Raben Davidsen (f. 1972) er færdiguddannet fra Kunstakademiet i København i 2003. Hendes værker findes på alle væsentlige danske kunstmuseer, hun har modtaget adskillige priser og hun har også fungeret som scenograf på Det kongelige Teater. Raben Davidsen arbejder med mange forskellige former for kunstneriske udtryksformer, maleri, foto, grafik, tegning og collager, men har også arbejdet med keramik for Royal Copenhagen og samarbejdet med tøjdesignerne Munthe Plus Simonsen og Stine Goya. Altså, en meget favnende billedkunstner. Rent kunsthistorisk kan man måske sætte Raben Davidsen i bås med en række såkaldte, kvindelige fantasy-malere fra begyndelsen af 2000'erne.

To af Raben Davidsens store inspirationskilder i mange værker, også i nærværende værk, har været de store, klassiske fortællinger – som jo ellers døde med postmodernismens indtog i begyndelsen af 80'erne – og de store renæssancekunstnere, især Sandro Botticelli, som anes i flere af Raben Davidsens værker, der både kan virke lidt altmodisch, men også hypermoderne, hvis man kigger på hendes tekniske metoder, valg af farver og måder at udfordre materialerne på.

²⁰ Fyns Stifttidende.

"De store historier holder altid. De handler om noget almenmenneskeligt, og det er overraskende, hvor mange af de problemstillinger, stemninger og følelser, som de har beskrevet for over 2000 år siden, som vi kan genkende i dag,"²⁰ siger hun.

Mange af Raben Davidsens værker er grundlæggende en sorgbearbejdelse, der tager udgangspunkt i personlige oplevelser af tab, som planteres i værkerne.

I nærværende værk tager Raben Davidsen udgangspunkt i den græske digter Ovids, f. 43, digtsamling *Metarmorfoser*, Bog VI, der indeholder en rigtig, klassisk græsk tragedie, med alle den græske tragedies faste elementer, som mord, voldtægt, svig, hævn, kærlighed, o.s.v. Raben Davidsen har i flere år bearbejdet denne tragedie og værket skal ses ind i en større sammenhæng af værker, der tager udgangspunkt i denne historie, men værket kan også fint stå alene, som det jo kommer til her hos os. Historien handler om de to søstre, kongedøtrene Prochne og Philomena. Prochne bliver gift med kong Tereus af Thrakien, men hun savner sin søster og overtaler Tereus til at hente hende. Deres fader er ikke glad for at miste endnu en datter og får Tereus til at love at beskytte hende, som sin egen datter. Herefter løber historien helt af sporet. Tereus blændes af Philomenas skønhed og voldtager hende brutalt, hvorefter han spærre hende inde og skærer tungen af hende, så hun ikke kan sladre til søsteren. I sin fangenskab væver Philomena et tæppe, hvori hun indvæver beretningen om den uret, der er hændt hende, hvorefter hun får det smuglet ud til Prochne. Prochne reagerer resolut ved at slå hendes og Tereus' barn ihjel, hvorefter hun serverer det parterede barn som en stew for kongen. Kongen opdager det selvfølgelig og indleder en jagt på de to søstre, der har taget flugten. Under flugten er kong Tereus lige ved at fange dem, men søstrene påkalder gudernes hjælp, og de forvandler Prochne til en nattegal, Philomena bliver til en stille svane og Kong Tereus bliver til en larmende hærfugl.

Værket, som vi har modtaget af Løvbjergfondet, stammer fra en stor udstilling på Horsens Kunstmuseum i 2008, hvor Davidsen i en række værker spændte over maleri, fotografi, tegninger, tryk og andre kunstneriske udtryksformer. Udstillingens titel var "White Ink" og refererede til det klæde, som Philommenas vævede til sin søster.

"Kvindens stemme er stort set fraværende gennem historien. Derfor er det interessant at se, hvordan de er kommet til orde på deres egen stille facon. Ved at forsætte fortællingen om kvinderne, forsøger jeg at give dem noget af deres stemme igen."

Og derfor har Davidsen påtaget sig, at viderebringe forskellige kvinders historie, for at de på denne måde bliver hørt og få en stemme.

Det er interessant i Cathrine Raben Davidsen værker at finde spor fra verdenskunstens største mestre, f.eks. som tidligere sagt, den italienske renæssancekunstner, Sandro Botticelli og alle hans samtidige, men også fra den store irske ekspressionist Francis Bacon fra det 20. århundrede, både i farveholdningen, men også i figurkompositionen. Se f.eks. Louisiana Kunstmuseums fantastiske Bacon-maleri "Man and Child" fra 1963.

TORBEN RIBE

VÆRK:

Wolves Chasing Eggs, 2014

Deponeret af Statens Kunstfond

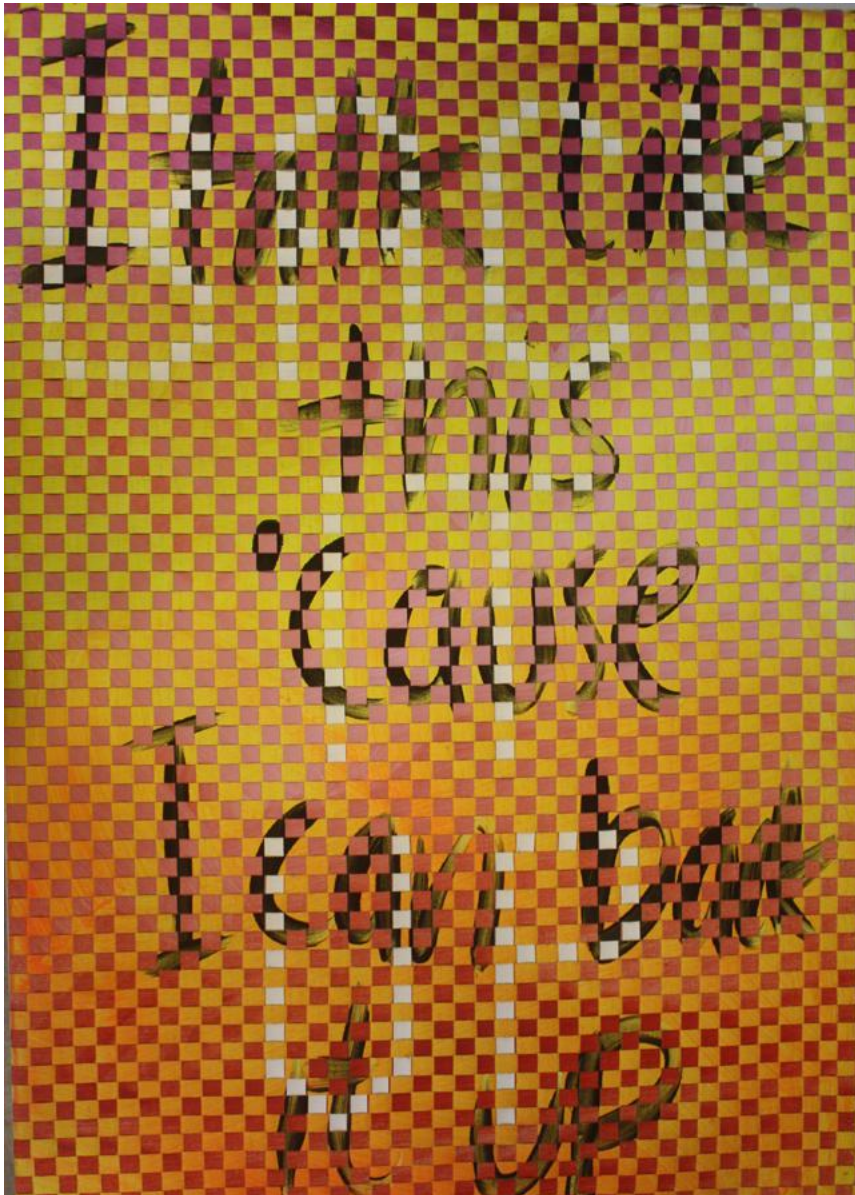
Maleriet har haft sine opture og nedture i nyere tid. I perioder har det været nærmest no-go, at arbejde med maleri og i andre perioder er maleriet kommet til ære og værdighed igen. Og så er der selvfølgelig de kunstnere, der maler lige meget hvad omgivelserne og kunstparnasset mener. Andy Warhol erklærede maleriet for dødt i 1960'erne og alligevel "genopstod" maleriet i løbet af 1970'erne kulminerende med "de unge vilde" i 1980'erne. Cirka år 2000 dukkede en række overvejende kvindelige malere frem, hvor indholdssiden havde udgangspunkt i en fantasy-verden. Malere som Julie Nord, Kathrine Ærtebjerg og Trine Boisen fik voldsom succes. Igen omkring 2010 så vi en række kunstnere kaste sig over det abstrakte maleri, f.eks. Frederik Ahm Kragh, Anna Sørensen, Eva Øhring, som vi alle har værker af. Og sidst har vi set en ny "bølge" af kunstnere, der arbejder med maleri, f.eks. Torben Ribe, Ditte Ejlerskov og Birthe Brandenburg, som vi også har værker af. Ofte er malerierne mere end maleri, idet de gerne tilføjer ekstra materialer og genstande, men også fordi de stiller spørgsmål til maleriet som udtryksform. En gruppeudstilling som Torben Ribe deltog i på David Risleys Gallery i 2017 hed "Painters? Painting?"

Torben Ribe (f. 1978) er uddannet på Kunstakademiet i København i 2006. Hans kunstneriske udtryksformer er meget varierende, men maleriet er et centralt element i hans virke. Interessant er det at følge Ribes arbejdsproces med dette værk, som er meget anderledes end mange af de andre kunstnere og værker, som er gennemgået her i hæftet. En herlig nonchalant og befriende måde at forholde sig til sin egen kunst på, som også kan ses som et opgør med myten om den geniale og beåndede kunstner, der skaber unikke kunstværker.

²¹ Fra Statens Kunstfonds hjemmeside.

"Jeg tror ikke der ligger så mange bevidste tanker eller intentioner bag dette værk. Jeg fik lavet et halvstort print på lærred med en gengivelse af et tidligere værk, men bearbejdningen af det gik mere og mere galt som processen skred frem. Materialerne havde alligevel været for dyre til blot at kassere det, så det næste lange stykke tid blev en indviklet proces med masser af overmalinger, reparationer og lappeløsninger. Og ja, så endte det med det I ser. 3D ulvene dækker det største område med fejlslagen gestik. Ægget oven på ser bare underligt ud."²¹

DITTE EJLERSKOV

VÆRK:

The Talking Painting, 2014

Deponeret af Statens Kunstfond

Ditte Ejlerskov (f. 1982) er uddannet fra Malmö Art Academy, Cooper Union, New York og Det Fynske Kunstakademi i 2009. Hun malede det officielle maleri af tidligere statsminister Helle Thorning-Schmidt i 2017 til Christiansborg.

Ejlerskov er ikke uddannet maler. Maleriet kom til hende ret sent og lidt i trods begyndte hun at udforske maleriets muligheder. Under hendes uddannelse blev der ikke undervist i maleri, men i stedet for prioriterede akademierne installationskunst, performance og andre udtryksformer. Men det betyder også, at Ejlerskovs malerier ofte bliver iscenesatte i performative eller installationsagtige sammenhænge, som det er tilfældet med vores maleri "The Talking Painting," der var en del af udstillingen "Bow Down Bitches" på Galleri Larm i København i 2014. Maleriets titel stammer fra en sang af popmusikeren Beyoncé, "Ego", der lyder "I talk like this 'cause I can back it up." Ejerskov har i længere tid været interesseret i en række afro-amerikanske sangere, blandt andet Rihanna, Beyoncé og Nicki Minaj, som alle tre indgik i hendes kunstværker på udstillingen. Hun siger selv, at det interesserede hende at undersøge, den måde disse tre sangere anbringer sig i bestemte båse (stereotyper), når de henvender sig til deres publikum, samtidig med at hun forsøger at blotlægge den måde de på en alternativ måde legemliggør deres feministiske tanker. Kan man tale om, at de er eksponenter for en moderne feminisme?

Desværre har vi kun et af de værker, der blev udstillet sammen på Larm-udstillingen og derfor misser man nok også den store sammenhæng, når man betragter værket. Men i lyset af ovenstående kan værket måske stå alene alligevel.

BIRTHE BRANDENBORG

VÆRK:

Hvad er det der gør vores hjem så appellerende, så attraktive?, 1999

Deponeret af Statens Kunstfond

Desværre findes der ikke oplysninger på Birthe Brandenburg, som Statens Kunstfond i 1999 købte værket *"Hvad er det der gør vores hjem så appellerende, så attraktive?"* af.²² Men hendes værk passer perfekt ind i de trends, vi kan spore her sidst i 2010'ene, med sammenblandingen af maleri og påførte materialer. Collagen, *"Just what is it that makes today's homes so different, so appealing?"* (1956) af Richard Hamilton, er en af Popkunstens absolutte klassikere, som er gengivet og citeret i tide og utide. Et helt ikoniske kunstværk, der citerer den amerikanske massekultur, som den så ud i 1956, og som netop indeholder alle de fremskridt og masseproducerede genstande, som skulle gøre hverdagen lettere dengang.

²² Nogle kunstnere forsvinder helt ud af billedet efter at have udstillet værker og også solgt dem. Vi har ingen oplysninger om denne kunstner, heller ikke Statens Kunstfond kan hjælpe os. Måske viser det blot noget om, hvor vanskeligt det er at være kunstner i dagens Danmark, også selvom man sælger værker til fondene.

På den udstilling, hvor Birthe Brandenburgs maleri var udstillet, forholdt hun sig helt bevidst til denne berømte pop-collage i en opdatering, hvor der, udover maleriet, indgik en række grafiske mapper med møbelkataloger, hvor de glittede billeder bliver stillet op imod en række fotografier af det snavs og rod, som vi ofte efterlader os under virkelighedens køkkenvaske. Langt væk fra de idealiserede boligmagasiners billeder. Hendes udstilling bestod også af en række hækledede billeder, hvor der indgik forskellige hverdagsgenstande, viskestykker og andet.

Oversigt over kunstsamlingen på Horsens Gymnasium & HF

Anette Abrahamsson: *Frafjord*, 1982, litografi
Anette Abrahamsson: *Ljudlos Ritual*, 1982, litografi

Per Arnoldi: *Stol*, serigrafi
Gave fra skolens elever i forb. med indvielsen

Henrik B. Andersen: *Zone Works VI*, 2005, skulptur i jern
og MDF. Gave fra Statens Kunstfond

Thomas Bang: *Familiebillede. Ceaurescu Gul, I*, 1993,
blandmateriale (166x110x39 cm)
Deponeret af Statens Kunstfond

Merete Barker: *New York-trilogi*, 1998, 2 litografier
Merete Barker: *Uden titel*, 1998, akrylmaleri

Jens Axel Bech: *Fortroligt*, 2017, 3 døre med påskrevet
tekst (204x73,5 cm)
Deponeret af Statens Kunstfond

Poul Anker Bech: *Tavlebillede. I staver*, 1981 (105x130 cm)
Deponeret af Ny Carlsbergfondet

Jens Birkemose: *Maskebillede*, 1982, bemalet litografi
Jens Birkemose: *Uden titel*, 1986, litografi
Jens Birkemose: *Uden titel*, 1995, litografi
Jens Birkemose: *Uden titel*, 1985, litografi
Jens Birkemose: *Uden titel*, 1995, litografi

Jes Brinch: *Death*, 2008, marmor (34x45x20 cm)
Jes Brinch: *Appointment with the Dentist*, 2008,
marmor (34x45x36 cm)
Jes Brinch: *Life in the Fast Lane*, 2008, (45x40x20 cm)
Alle 3 deponeret af Statens Kunstfond
Jes Brinch: *Facts of Life*, 1997, 3 gouacher på papir
(60x60 cm). Alle tre deponeret af Statens Kunstfond

Trine Boesen: *Uden titel*, 2009, litografi
Trine Boesen: *Uden titel*, 2009, litografi
Trine Boesen: *The Station*, uden årstal, litografi

Birgit Bjerre: *Løvfaldet*, uden årstal, akrylmaleri

Kaspar Bonnén: *Uden titel*, 2004, litografi
Kaspar Bonnén: *Vejen gennem forskellige landskaber
og byer*, 2015, 54 oliemalerier sat sammen til et værk
(60 kvm). Doneret af Ny Carlsbergfondet i 2015.
Se endvidere folder om "Kaspar Bonnén på Horsens
Gymnasium & HF", revideret udgave i forbindelsen
med flytningen af udsmykningen.
Kaspar Bonnén: *Barsel*, 2016, kobbertryk
Kaspar Bonnén: *Aylan*, 2016, kobbertryk
Kaspar Bonnén: *Selfie*, 2016, kobbertryk
Kaspar Bonnén: *Museer*, 2016, kobbertryk
Kaspar Bonnén: *Freud*, 2016, kobbertryk
Alle 5 værker deponeret af Statens Kunstfond

Birthe Brandenburg: *Hvad er det der gør vores hjem
så appellerende, så attraktive?*, 1999 (115x105 cm)
Deponeret af Statens Kunstfond

Peter Brandes: *British Museum*, 1973, 5 litografier
Peter Brandes: *Uden titel*, 1997, litografi

Claus Carstensen: *Uden titel*, 1995, litografi
Claus Carstensen: *Uden titel*, 1995, litografi
Claus Carstensen: *Uden titel*, 1995, litografi
Claus Carstensen: *The count is calling*, 1986, litografi

Peter Carlsen: *I only print what I feel, 1*, 2003, træsnit
Peter Carlsen: *I only print what I feel, 2*, 2003, træsnit
Peter Carlsen: *I only print what I feel, 3*, 2003, træsnit

Kirsten Christensen: 3 cirkelformede akrylmalerier,
uden årstal. Gave fra kunstneren
Kirsten Christensen: 2 ansigter, lerrelieffer, uden årstal.
Gave fra kunstneren
Desværre måtte vi efterlade Kirsten Christensens
store murudsmykning fra midten af 1980'erne på Højen,
idet den – og de to meget store skitser (200x400 cm)
– teknisk ikke var til at flytte med videre til Studenter-
vænget. Udsmykningen var skabt specielt til Højen
og kan stadigvæk beses der.

Rune Christensen: *Uden titel*, 2018, mixed media
på lærred, (200x150 cm)
Rune Christensen: maleri (30x40 cm)
Rune Christensen: vægudsmykning i foredragssal

Jesper Christiansen: *Kaput*, 1986, litografi
Jesper Christiansen: *Drivhus*, 1998, træsnit
Jesper Christiansen: *Vindue*, 1998, oliemaleri
(105x105 cm)
Jesper Christiansen: *Potteplante*, 1999, litografi
Jesper Christiansen: *Hop*, 1996, litografi
Jesper Christiansen: *Le Petite Jardin I*,
uden årstal, litografi
Jesper Christiansen: *Le Petite Jardin II*,
uden årstal, litografi

Mary Cobble: *Performance Defiance*, 2015, 5 foto af
varierende størrelse, alle deponeret af Statens Kunstfond

Viera Collaro: *Blue and orange*, 1997, mixed media,
tegning og maleri
Viera Collaro: *u. t.*, 1999, mixed media, tegning og maleri

Cathrine Raben Davidsen: *The Room*, 2008,
oliemaleri og mixed media
Gave fra Tove og Carsten Løvbjergs Almene Fond i 2021

Benny Dröscher: *It's just a Dream (to be a bird)*,
2011, litografi
Benny Dröscher: *It's just a Dream (to be a bird)*,
2011, litografi
Benny Dröscher: *It's just a Dream (to be a leaf)*,
2011, litografi
Benny Dröscher: *It's just a Dream (to be a song)*,
2011, litografi

Ditte Ejlerskov: *The Talking Painting*, 2014, oliemaleri
Deponeret af Statens Kunstfond

Rose Eken: *Uden titel*, 2016, glimmermaleri
med glas, slikpapir
Rose Eken: *Ansjovis original*, 2016, litografi

Marco Evaristti: skulptur i tin patineret bronze, 180 cm,
2003. Gave fra Allan Hjorth, Gallery Hjorth, Horsens

Jes Fomsgaard: *Uden titel*, 1996, litografi

Erik A. Frandsen: *Bulmurt i vase af Svend Hammershøi*,
2013, blankpoleret relief i to dele (260x260 cm)
Gave fra Statens Kunstfond
Erik A. Frandsen: *Meine Mama war aus Yokohama*, 1982,
8 s/h litografier
Erik A. Frandsen: *Uden titel*, 2004, litografi
Erik A. Frandsen: *Uden titel*, 2004, litografi
Erik A. Frandsen: *Uden titel*, 2000, litografi
Erik A. Frandsen: *Uden titel*, 1986, litografi
Erik A. Frandsen: *Uden titel*, 1988, litografi

Jørgen Gudmundsen-Holmgren, *Platon og Sokrates*, 1947,
bronzeskulptur

Henrik Have: *Uden titel*, maleri (142x110 cm)

Asmund Havsteen-Mikkelsen: *Zeitgeist*, 2013, oliemaleri
(154x495 cm) Skænket af Asger Nielsen Fond

Svend Emil Jacobsen: *Skyggemand*, 1993, radering
Svend Emil Jacobsen: *Christine*, 1994, papir og akryl

Signe Jais: *Uden titel*, 2004, mixed media
Signe Jais: *Uden titel*, 2004, mixed media
Signe Jais: *Uden titel*, 2004, mixed media
Signe Jais: *Uden titel*, 2004, mixed media

Aksel Jensen: *Uden titel*, 1998, radering

Jacob Jessen: *Hi, My Name is Candy*, 2015,
aluminiumsprofiler, fluroscerende, gennemsigtig autolak
(candy coat) Deponeret af Statens Kunstfond.

June Jin: *Thomas Buttenschøn*, maleri, 2018 (65x85 cm)

HuskMitNavn: *Uden titel*, 2009, litografi
HuskMitNavn: *Uden titel*, 2009, litografi
HuskMitNavn: *Uden titel* 2009, mixed media

Eske Kath: *Blackboard Sunset*, 2014, akryl, tavlemaling
og kridt på masonit (247x247 cm)
Deponeret af Ny Carlsbergfondet
Eske Kath: *Uden titel*, og uden årstal, litografi (100x70 cm)

Nina Steen Knudsen: *Uden titel*, 1985, litografi

Oda Knudsen: *Ud af Aleppo II*, 2015, installation
Deponeret af Statens Kunstfond

Oda Knudsen: *Blomsterhacker – Bombemaskine*, 2015, maleri (45x120 cm). Deponeret af Statens Kunstfond
Oda Knudsen: *After the War*, 2015, maleri (45x120 cm)
Deponeret af Statens Kunstfond
Oda Knudsen: *Han kigger efter sine medaljer*, 2013, litografi
Oda Knudsen: *Sneen smelter på Pic Canique*, 2013, litografi
Oda Knudsen: *Pløjjord og brødtekst*, 2013, litografi
Oda Knudsen: *Jeg vil lytte til lysets tone*, 2013, litografi
Oda Knudsen: *Fazaw Skertaa*, 2013, litografi
Alle 5 værker deponeret af Statens Kunstfond

Ferdinand Ahm Kragh: *Uden titel*, 2009, litografi
Ferdinand Ahm Kragh: *Uden titel*, 2009, litografi

Michael Kvium: *Vækstbillede*, 1990, maleri (153x190 cm)
Michael Kvium: *Uden titel*, uden årstal, 3 litografier

John Kørner: *Nikita*, 2010, litografi, indrammet i speciel designet ramme lavet af kunstneren, (135x95,5 cm)
John Kørner: *Sophia*, 2010, litografi, indrammet i speciel designet ramme lavet af kunstneren, (135x95,5)
John Kørner: *Kamilla at Night*, litografi, indrammet i speciel designet ramme lavet af kunstneren, (160x120 cm)
John Kørner: *After Christmas*, litografi, indrammet i speciel designet ramme lavet af kunstneren, (160x120 cm). Alle 4 værker er deponeret af Ny Carlsbergfondet

Bodil Kaalund: *Uden titel*, uden årstal, litografi

Chr. Lemmerz: *Angst & Geometri*, 1995, litografi
Chr. Lemmerz: *Uden titel*, 1996, litografi

Christina Malbek: *Uden titel*, 2015, fotomontage, stedsspecifik udsmykning
Deponeret af Statens Kunstfond

Seppo Mattinen: *Taranto*, 2006, oliemaleri (200x200 cm)
Deponeret af Ny Carlsbergfondet

Susanne Mertz: *Trikotage. St. Kongensgade, I*, 1975, bemalet foto (220x200 cm)
Deponeret af Statens Kunstfond
Susanne Mertz: *Trikotage. St. Kongensgade, II*, 1975, bemalet foto (220x200 cm)
Deponeret af Statens Kunstfond

Vera Myhre: *Uden titel*, uden årstal, træsnit
Kehnet Nielsen: *Apollon am Meer, II*, 1991, oliemaleri (200x400 cm)
Kehnet Nielsen: *Apollon am Meer, IV*, 1991, oliemaleri (200x400 cm). Begge malerier er deponeret af Ny Carlsbergfondet i 1994
Kehnet Nielsen: *Emigration. Black/ Rose*, 2000, oliemaleri (290x310 cm)
Kehnet Nielsen: *Emigration. White/Gray*, 2000, oliemaleri (290x310 cm) Begge malerier er deponeret af Ny Carlsbergfondet i 2001
Kehnet Nielsen: *Selvportræt. Nat*, 2007, oliemaleri (250x275 cm) Deponeret af Statens Kunstfond
Kehnet Nielsen: *Uden titel*, 1992, oliemaleri (203x342 cm) Deponeret af Statens Kunstfond
Kehnet Nielsen: *Uden titel*, 1992, oliemaleri (131x281 cm) Deponeret af Statens Kunstfond
Kehnet Nielsen: *Virgil*, uden årstal, litografi
Kehnet Nielsen: *Uden titel*, 1997, gouache
Kehnet Nielsen: *Uden titel*, 1998, litografi
Kehnet Nielsen: *Uden titel*, 1998, litografi

Lars Nørgaard: *Uden titel*, 1986, litografi
Lars Nørgård: *Scandinavians, no. 1*, 2010, træsnit
Lars Nørgård: *Scandinavians, no.2*, 2010, træsnit
Lars Nørgård: *Scandinavians, no.3*, 2010, træsnit
Lars Nørgård: *Organic Vampyr I*, 2009, litografi (70x50 cm)
Lars Nørgård: *Organic Vampyr II*, 2009, litografi (70x50 cm)

Knud Odde: *Uden titel*, 1996, litografi
Knud Odde: *Uden titel*, 1996, litografi
Knud Odde: *Uden titel*, 1998, litografi
Knud Odde: *Uden titel*, 1998, litografi
Knud Odde: *Uden titel*, 1998, litografi
Knud Odde: *Uden titel*, 1998, litografi

Balder Olrik: *End Station, Green Signs, House at the Harbour, Street Watch og Men's Room*, 2016, 5 fotos
Deponeret af Statens Kunstfond

Papfar, alias Søren Benchke: *Mors kødgryder*, 2008, maleri og mixed media (120x120 cm)
Papfar, alias Søren Benchke: *Bueno*, 2008, litografi

Trondur Patturson: *Uden titel*, oliemaleri (100x150 cm)
Trondur Patturson: *Uden titel*, maleri på papir (70x100 cm)

Ditte Lyngkær Pedersen: *Weekforms/Ugeformer*, 2017, 7 træsnit (56x76 cm). Deponeret af Statens Kunstfond

Lene Adler Petersen: *Mordkin*, 1981, træsnit (150x150 cm)
Lene Adler Petersen: *"TV-billeder"*, 1981, tegninger

Lilibeth Cuenca Rasmussen: *The Artist Song*, 2007, performance-video. Deponering fra Statens Kunstfond

Karl Åge Riget: 4 litografier, uden årstal

Marie Retpen: *Terminator, 1*, 2011 (23x62x21 cm), *Terminator III*, 2011 (25x79x12 cm) og *Terminator IV*, 2011 (25x55x10 cm), tre skulpturelle objekter i forsølv, blæst glas. Alle tre deponeringer fra Statens Kunstfond

Torben Ribe: *Wolves Chasing Eggs*, 2014, print på lærred, akryl, tusch og gaffatape, (140x120 cm). Deponeret af Statens Kunstfond

Hans Christian Rylander: *Uden titel*, uden årstal, akvarel
Gave fra Ny Carlsbergfondet

Peter Rössel: *Uden titel*, uden årstal, litografi

Ida Marie Settergren: *No, Trouble is I've Been Back and There is Nothing to See*, 2011, maleri (200x175 cm)
Skænket af Biskop Svanes Legat

Ida Marie Settergren: *Uden titel*, 2010, maleri (120x100 cm)
Skænket af Biskop Svanes Legat

Ole Sparring: *Uden titel*, 1993, litografi

Ole Sparring: *Uden titel*, 1993, litografi

Ole Sparring: *Uden titel*, 1990, linoleumsnit

Ole Sparring: *Uden titel*, 1990, linoleumsnit

Ole Sparring: *Uden titel*, 1990, linoleumsnit

Tove Storch: *Untitled*, 2020 Aluminium, gips og flydende pigment, 2020, skulptur (71,5x82,5x49 cm)
Deponeret af Statens Kunstfond

Anna Sørensen: *Uden titel*, 2009, oliemaleri (40x100 cm)

Rene Tancula: *Uden titel*, 1982, litografi

Tora Urup: Skål med opaline/hvide/klare lag, keramik, 2014. Deponeret af Statens Kunstfond

Tora Urup: Cylinder med flydende solgul skål, keramik, 2014. Deponeret af Statens Kunstfond.

Peter Viskinde: maleri (129x149 cm)

Peter Viskinde: maleri (118x80 cm)

Peter Viskinde: maleri (40x49 cm)

Peter Viskinde: maleri (40x49 cm)

Peter Viskinde: maleri (40x49 cm)

Peter Viskinde: maleri (40x49 cm)

Peter Viskinde: maleri (129x94 cm)

Ebbe Stub Vittrup: 3 skulpturelle elementer, 2012, *The indian rope trick*, 2012 reb, jern (340x95x95 cm), *Chicago Tribune, August 1890*, 2012, avistryk (50x40x12 cm) og *Blavatsky/Queries and answers to Fred S. Elmor*, 2012, print 4 stk i ramme, (40x30 cm)
Deponeret af Statens Kunstfond

Troels Wörsel: *Bratensatz*, 1982, litografi

Troels Wörsel: *Ablöschen*, 1982, litografi

Troels Wörsel: *Fond*, 1982, litografi

Troels Wörsel: *Malström*, 1982, litografi

Troels Wörsel: *Uden titel*, 1986, litografi

Zwick/Nash: *Karnaval*, uden årstal, litografi

Zwick/Nash: *Hyldning til Inkafolket*, uden årstal, litografi

Eva Öhrling: *Uden titel*, 2009, oliemaleri (70x100 cm)

Tekst: Thomas Ohrt

Layout: Signe Marie Ohrt

Trykkeri: Lundgreen Grafisk A/S

HORSENS GYMNASIUM & HF 2021